

Roma

Junij
1969
XXXVI

duhovno
življenje

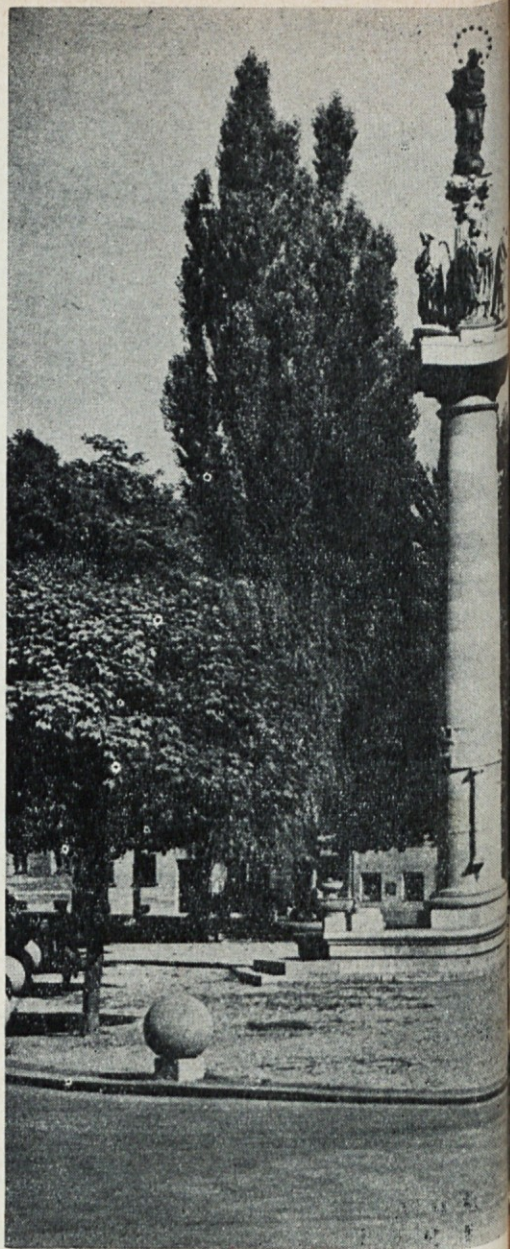
la vida espiritual

6º aniversario de la coronación de S. S. Paulo VI

Paulo VI (1963..). Ha recibido de los Papas anteriores la herencia de una Iglesia católica con prestigio universal, y puede con verdad decirse que lo ha mantenido dignamente.

Su acierto fundamental consiste en haber tomado desde el principio como propias las dos empresas fundamentales de Juan XXIII: por un lado, la Unión con los hermanos separados y, por otro, el Concilio Vaticano II.

Las manifestaciones más brillantes y positivas de su actuación son sus grandes viajes: a Tierra Santa, en enero del año 1964, y a la India, en diciembre del mismo año. Por otro lado, el tan significativo viaje a la O: N: U., en octubre de 1965, y a Fátima, en mayo, y a Constantinopla, en julio de 1967; a Bogotá, en julio de 1968; y en este mes a Ginebra y en el próximo mes a Uganda, Africa.

Kip Brezmadežne v Ljubljani.

duhovno življenje

Kje je kaj?

UVODNIK	322	Rekord: 46 držav v kardinalskem zboru
SVETO PISMO	330	V babilonski sužnosti
SODOBNA VPRAŠANJA	335	Cerkev v današnji tehnični družbi
	347	Vsi potrebujemo duhovnega voditelja
OSNOVE NAŠE VERE	339	Evharistija — središče vere in življenja
	380	Molitveni namen
RAZNO	324	Razglasitev slovenske metropolije
	328	Novi odbor za evharistične kongrese
	242	Lat. Amerika — bolečina in upanje Cerkve
	363	Podporni sklad za „Razvoj narodov“
	364	Šola modrosti
ZGLEDI	329	Oporoka Martina L. Kinga
	334	Kopernik — veren znanstvenik
	367	Sveta Monika, mati sv. Avguština
V DRUŽINI	357	Človek je božja umetnina
	358	Družinski koledar
	358	„...za to vsak dan molim“
	36-	Družinska pošta
ZA MLADINO	352	Dva velika dogodaka
	354	Danijelove zgodbe
	355	Me in naše srce
NOVICE	377	Iz Slovenije
	379	Slovenci po svetu
	381	Svetovne novice
	383	Med nami v Argentini
ROMAN	273	Zlato večnega Juda

JUNIJ (Junio) 1969
1969 – štev. 6

Leto XXXVI

REKORD:

46

DRŽAV

V

KARDINALSKEM

ZBORU

V ponedeljek, 28. aprila, letošnjega leta je papež Pavel VI. imenoval 33 novih kardinalov.

To je že tretje imenovanje, ki ga je izvršil sedanji sv. oče. Pri prvem konzistoriju leta 1965 je proglasil 27 kardinalov, pri drugem dve leti za tem pa tudi 27.

Novoimenovani kardinali so iz vseh petih kontinentov. Največ je seveda Evropejcev, 16. Na drugem mestu so Amerikanci: 10 po številu; Azijci so 4, Afrikanca sta 2. Eden pa je iz Oceanije.

Kardinalski kolegij ima sedaj rekordno število članov: 134, oziroma 136, če štejemo še dva, ki jih je papež izbral, pa ne razglasil. Rekordno pa je tudi število držav, ki imajo svoje zastopnike v kardinalskem kolegiju: 46.

Evropa, kjer živi v 32 državah 634 milijonov ljudi, ima 85 kardinalov. Skoraj polovica od teh: 41 po številu, je še vedno Italijanov. Francija ima 11 kardinalov, Španija 6, Nemčija 5, Anglija 3. Po dva kardinala imajo: Belgija, Irska, Holandija, Poljska, Portugalska in Rusija. Po enega pa: Avstrija, Češkoslovaška, Jugoslavija in Madžarska.

Amerika, kontinent 26 držav ima 31 kardinalov. Na prvem mestu so Združene države Severne Amerike, kjer živi 200 milijonov ljudi, od katerih je ena četrtnina katoličanov. V ZDA je 10 kardinalov, ki vodijo mogočne škofije: Washington, New York, Detroit, Saint Louis, Pittsburgh, Los Angeles, Boston, Baltimore, Filadelfija in Chicago.

Štirje kardinali so Kanadčani. Med temi sta najbolj znana Maurice Roy, predsednik tajništva za mir in socialno pravičnost ter Paul Leger, apostol gobaveev.

Latinska Amerika ima 17 kardinalov. Na prvem mestu je Brazilija, ki je s svojimi 85 milijoni ljudi največja katoliška država na svetu. Ima 5 kardinalov. Po dva kardinala sta v Argentini in v Mehiki. Po enega kardinala pa imajo: Bolivija, Čile, Kolumbija, Ekvador, Gvatemala, Perú, Urugvaj in Venezuela.

V Aziji, na največjem kontinentu sveta, kjer sta skoro dve milijardi ljudi, je število kardinalov naraslo na deset.

Med 36 azijskimi državami zav-

zemajo po velikosti prva mesta: Kitajska s 720 milijoni ljudi, Indija s 511 milijoni, Indonezija s 110 milijoni, Japonska s 100 milijoni ljudi. Manjše so: Filipini, Koreja, Ceylon...

Po dva kardinala imata Indija in Filipini. Po enega pa: Kitajska, Japonska, Indonezija, Koreja, Ceylon in Libanon.

Afrika črni kontinent, svet 39 držav s 328 milijoni ljudi od katerih je 32 milijonov katoličanov, šteje sedaj 7 kardinalov. Po enega kardinala imajo: Madagaskar, otok slovenskih misijonarjev, Egipt, Alžir, Južna Afrika, Kongo, Gornja Volta in Tanzanija.

Oceanija, dežela 18 milijonov ljudi ima dva kardinala. Eden je v Avstraliji, drugi pa v Novi Zelandiji.

S tem imenovanjem je postal kardinalski zbor znatno bolj vesoljen - katoliški kot pa je bil pred nekaj leti.

Bog daj, da bi kmalu še drugje katoliški narodi, med katerimi smo tudi Slovenci, dobili svojega kardinala in da bi namesto še vedno preštevilnih Italijanov stopili za stopniki azijskih narodov.

Z vesoljnostjo kardinalskega zbora pa dobiva novo, bolj vesoljno, podobo tudi rimska kurija, to so osrednji uradi svete Cerkve.

Državni ali papeški tajnik, ki je moderno izraženo nekak predsednik vlade in obenem zunanji minister, je te dni postal francoski kardinal Villot.

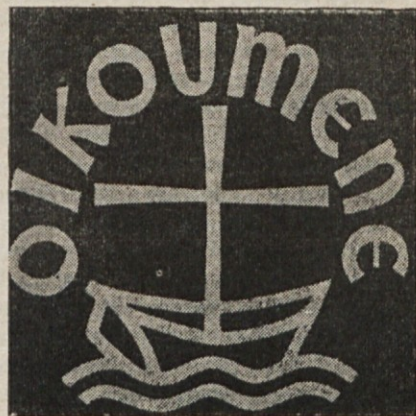
Kongregacijo za verski nauk vo-

di kardinal Šeper, Hrvat. Kongregacija za vzhodne Cerkve je poverjena kardinalu Fuerstenlagu, Belgijcu. Kongregacijo za disciplino zakramentov vodi Italijan, kardinal Samoré. Kongregacijo za škofe Italijan Confalonieri. Kongregacijo za obrede in liturgijo vodi Švicar Gut. Kongregacijo za duhovnike Amerikanece Wright. Kongregacijo za katoliški pouk Francoz Garone. Kongregacijo za redovnike in svetne ustanove Italijan Antoniuti. Kongregacijo za misijone Armenec Agagianian.

Tajništva: za edinost kristjanov, za nekristjane in za nevernike so zaupana: Holandcu Willebrandsu, Italijanu Marella in Avstrijcu Königu.

Z večjo mednarodnostjo kardinalskega zbora in rimske kurije postaja Cerkev bolj prisotna v svetu, bolj v službi ljudi in bolj po Gospodovi zamisli.

A. S.

RAZGLASITEV SLOVENSKE METROPOLIJE

Na praznik sv. Jožefa dne 19. marca 1969 je bila v ljubljanski stolnici razglašena slovenska metropolija in bil ustoličen prvi metropolit, nadškof Jožef Pogačnik. Izvršitev bule *Quisquis cum animo* je bila naročena apostolskemu delegatu Mario Cagna, ki je v ta namen delegiral beograjskega nadškofa dr. Gabrijela Bukatka. Slovesnosti so se poleg vseh slovenskih škofov udeležili: poreško-puljski škof dr. Dragutin Nežić, zagrebški pomožni škof msgr. Franjo Kuharić, stiški opat p. Rafael Ašič, mariborski stolni prošt dr. Josip Meško in stolni dekan Franc Hrastelj, zastopnik nadškofije v Gorici dr. Rudolf

Klinec, tržaški škofov vikar dr. Alojzij Škerl, koprski prošt Leopold Jurca, višji redovni predstojniki ljubljanske nadškofije, zastopniki teološke fakultete in malih semenišč iz Vipave in Ljubljane, dekani in mnogo duhovnikov.

Slovesnost se je začela ob 16. uri. Po branju bule v latinščini in slovenščini je govoril nadškof Bukatko in s tem razglasil ljubljansko metropolijo in nato ustoličil metropolita nadškofa Jožefa Pogačnika. Ta se je zahvalil in v kratkem govoru razložil nastanek metropolije. Med somaševanjem vseh navzočih škofov je govoril mariborski škof dr. Maksimiljan Držičnik. Po maši je bila zahvalna pesem in aklamacija svetemu očetu.

GOVOR NADŠKOFA BUKATKA

Gospod nadškof ljubljanski, slovenski škofje in duhovniki in vsi verniki!

Iz srca vam čestitam k današnji slovesnosti, proglasitvi slovenske cerkvene pokrajine, slovenske metropolije. Velik je ta dan za ves slovenski narod, ker imate Slovenci prvič v zgodovini svojo posebno cerkveno pokrajino. Najvišja cerkvena oblast daje vam, vernim Slovincem, svoje priznanje in tudi spodbudo.

Pred nekaj leti smo v tej veličastni cerkvi slovesno proslavili proglasitev ljubljanske nadškofije. Danes je storjen še en korak naprej, slavimo proglasitev slovenske

metropolije. Posebno se z vami veselimo, ker mi je poverjena častna naloga, da v imenu apostolskega delegata, msgr. Maria Cagna, prinesem dar sv. očeta Pavla VI. in pred vami objavim slovensko metropolijo.

Skozi Beograd sta potovala slovanska apostola, sveta brata Ciril in Metod, ko sta šla kot misijonarja med Slovane na Moravskem in v Panoniji, a skozi vaše kraje preko slovenskega Prekmurja, Ptujja, Celja in Ljubljane potovala v večno mesto Rim, da sta tam dobila odobrenje za svoje apostolsko delovanje. Istočasno sta pred vsem svetom slovesno izjavila zvestobo Petrovemu nasledniku v Rimu. Kot legitimacijo svoje pravovernosti, vere v edinstvo Cerkve, ki je bilo prav tista leta razbito, sta nosila s seboj na vseh svojih potovanjih relikvije mučenca sv. Kle-

mena papeža, ki sta jih sama našla na Krimu.

Vaš veliki svetniški škof Anton Martin Slomšek je več kot pred sto leti začel veliko molitveno, dobrodelno ter študijsko akcijo za zблиžanje, skorajšnje cerkveno zedinjenje slovanskih kristjanov. Ustanovil je v ta namen bratovščino sv. Cirila in Metoda. Kip svetih bratov, ki ga je za oltar te bratovščine sam blagoslovil v Celju, je pred štiridesetimi leti pripeljal v Beograd, kjer sedaj stoji v cerkvi sv. Cirila in Metoda na Čukarici, kjer je sedaj sedež predstojništva slovenskih usmiljenih sester, a župnijo vodijo slovenski lazaristi. Duh bratovščine in apostolstva sv. Cirila in Metoda pri vas ni bil samo v besedah. Skozi celo stoletje je vaš narod imel razumevanje za svoje sobrate, raztresene po diaspori na jugu, in za

Ozemlje današnje ljubljanske nadškofije je po sprejemu krščanstva pripadlo oglejski cerkveni provinci. — V 18. in 19. stoletju smo spadali pod Gorico. — Po letu 1918 smo bili naposredno podrejeni Rimu. — Leta 1961 je Ljubljana postala nadškofija. — Leta 1868 pa metropolija.

zbližanje z ločenimi vzhodnimi kristjani. Pomagali ste vedno moralno in materialno. Radi ste pošiljali na pomoč tudi svoje duhovnike. Sedaj, ko imate svojo metropolijo, želim, da duh univerzalnosti in ekumenizma, duh, v katerem so se proslavili toliki vaši rojaki, duh vaših velikih in svetniških kandidatov Slomška in Baraga, ne samo ostane, ampak se še bolj razživi in poglobi. Naj rodi obilne sadove. S tem boste pomagali ne samo utrditvi božjega kraljestva na zemlji, ampak tudi utrditvi miru ter srečnejši bodočnosti naših narodov.

Zato prav iz srca kličem novi slovenski cerkveni pokrajini, slovenski metropoliji, vsem slovenskim vernikom, duhovnikom in škofom. posebej pa še dragemu sobratu nadškofu dr. Jožefu Pogačniku, prvemu slovenskemu metropolitu, ki danes slavi svoj god: „Na mno-

gaja i blagaja ljeta — Ad multos annos!“ in ga, pooblaščen od apostolskega delegata msgr. Maria Cagna, razglasim na slovenski metropolitanski sedež v Ljubljani. Amen.

GOVOR NADŠKOFA METROPOLITA J. POGAČNIKA

Dragi sobratje v škofovstvu, dragi sobratje duhovniki, dragi verniki!

Pomembnega zgodovinskega dogodka, ki smo mu zdajle priča, se še premalo globoko zavedamo. Bolje se ga bo zavedala zgodovina. Imamo slovensko metropolijo. To je za nas izredno važen zgodovinski dogodek. V nekaj besedah naj vam povem, kako je ta sad na drevesu slovenske Cerkve dozorel.

Pred 760 leti je salzburški nadškof ustanovil lavantinsko škofijo. Njen sedež je bil v lavantinski ali Labodski dolini. Škof Slomšek je njen sedež prenesel v Maribor. Ta je bila do konca prve svetovne vojne odvisna od Salzburga. Salzburški nadškof je nastavljal in imenoval mariborske škofove, tudi škofa Slomška. Ozemlje ljubljanske škofije je bilo mnogo stotletij pod Oglejem, ki je bil italijanski z nemškimi vplivi. Ko je v petnajstem stoletju nastala ljubljanska škofija, je bila neposredno podrejena svetemu sedežu. Pred 140 leti je začela pripadati tako imenovani Ilirski provinci, katere sedež je bil v Gorici. Sem pa so spadale še škofije tržaška, vsa

Istra in pa otok Krk. Konec druge svetovne vojne in z ustanovitvijo Jugoslavije pa sta bila oba sedeža višjih cerkvenih predstojnikov za nas Slovence ostala zunaj naših meja, Salzburg v Avstriji, Gorica v Italiji. Tako sta škofija Maribor in Ljubljana postali zopet neposredno podrejeni svetemu sedežu. Zadnji koncil pa je postavil načelo, naj takih škofij ne bo več, ampak naj vsaka pripada neki pokrajini ali pa naj se take pokrajine ustanove. Tako je bil soglasen predlog vseh jugoslovanskih škofov, naj se v Sloveniji ustanovi nova cerkvena pokrajina, sprejet in sveti sedež ga je uresničil. To se je, kot ste pričeli, zgodilo.

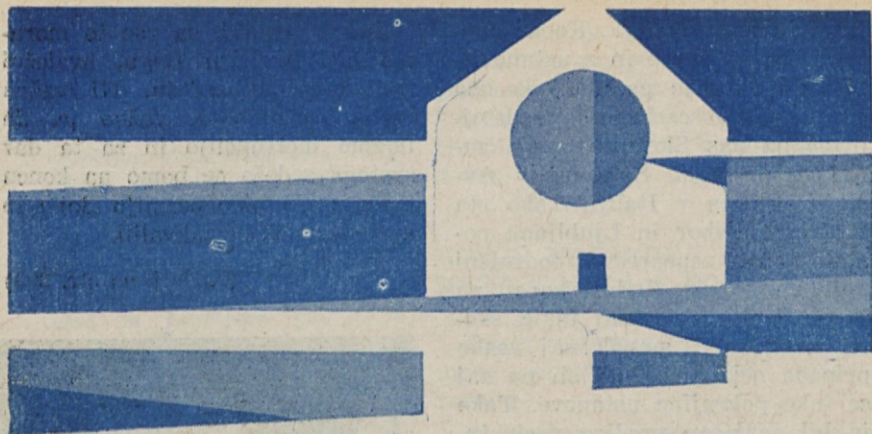
Z mariborsko škofijo nas bodo odslej vezale najtesnejše, ne samo srčne temveč tudi pravne vezi. Gotovo pa bi radi vedeli, zakaj ne pripada tej pokrajini tudi slovensko Primorje s Koprom. To je pa zaradi tega, dragi verniki, ker tam še ni ustanovljena samostojna škofija. Koprski škof upravlja drobce štirih škofij, ki imajo svoj sedež zunaj meje naše države. Upravlja del goriške nadškofije, del tržaške, del reške in pa tako imenovano koprsko škofijo. Toda mednarodno pravo koprskega ozemlja ne šteje dokončno k naši državi, zato se tam do sedaj še ni mogla ustanoviti samostojna in enotna škofija. To je naloga bodočnosti. Gotovo je naloga naše metropolije, da bomo kmalu imeli še eno ufragansko škofijo, slovensko Primorje.

Dragi verniki, za vse to moramo biti hvaležni Bogu, hvaležni tudi svetemu sedežu. Ni važna cseba metropolita, važno je, da imamo metropolijo in za ta dar svetega sedeža se bomo na koncu maše z zahvalno pesmijo Bogu in svetemu sedežu zahvalili.

(Nadalj. na str. 370)

Metropolit in nadškof ljubljanski dr. Jožef Pogačnik

NOVI ODBOR ZA MEDNARODNE EVHARISTIČNE KONGRESE

Vatikansko glasilo „L'Osservatore Romano“ je v španski izdaji dne 22. aprila 1969 prineslo novice, da je sv. oče Pavel VI. imenoval nov odbor za prirejanje mednarodnih evharističnih kongresov.

Predsedstvo odbora je zaupal kardinalu Shehan-u, baltimorskemu nadškofu, ki je obenem tudi predsednik škofovske konference v ZDA.

Podpredsedniški mesti si delita p. Kleiner, vrhovni opat cistercijskega reda, in avstralski nadškof James R. Knox.

Tajnik odbora je p. Missaglia, vrhovni svetovalec kongregacije duhovnikov presv. Zakramenta.

Za blagajnika je imenovan g.

Lucien Nassé, predsednik kanadske trgovske banke.

Člani-svetovalci odbora pa so: škof Mazerat, Francija; nadškof Firtier, Kanada; škof Boccadoro, Italija; nadškof Newton, Brazilija; nadškof Gantin, Zapadna Afrika; nadškof Mihayo, Vzh. Afrika; nadškof Rayappa, Indija; škof de Lema, Španija; škof Kacziba, Madžarska, in p. Babič OFM, Hrvat, predsednik mednarodne marijanske akademije. V odboru sta seveda tudi predsednik zadnjega in predsednik bodočega evharističnega kongresa.

V odboru je tako zastopanih trinajst narodnosti iz vseh petih kontinentov sveta.

A. S.

OPOROKA

MARTINA

LUTHRA

KINGA

Dva meseca pred svojo tragično smrtjo je Martin L. King govoril v baptistični cerkvi v Ebenezer, Atlanta, Georgija, takole:

„Predpostavljam, da včasih vsi pomislimo na dan, ko bomo umrli. Vsi mislimo na smrt in kdaj pa kdaj mislim tudi jaz na lastno smrt in na lastni pogrebni obred. Ne razmišljam s tem na bolesten način. Včasih premišljam, kaj bi mi bilo všeč, da bi rekli tedaj. Danes vam bom povedal. Če bo kateri izmed vas navzoč, ko nastopi tisti dan, naj ve, da ne maram dolgega pogrebnega opravila. In če pooblastite nekoga, da bo imel posmrtni govor, mu recite naj ne govori preveč. Včasih se sprašujem, kaj bi rad, da bi tista oseba povedala. Recite govorniku, naj ne omeni, da sem prejel Nobelovo nagrado za mir; to nima važnosti.

Recite mu, naj ne pove, da sem prejel 300 ali 400 drugih odlikovanj. Vse to ni pomembno. Tudi mi naročite, naj ne razlaga, v katere šole sem hodil.

Všeč pa bi mi bilo, da bi kdo omenil tisti dan, da je King sku-

šal v svojem življenju streči drugim.

Rad bi, da bi kdo rekel, da si je King prizadeval, da bi ljubil druge.

Tisti dan bi hotel, da bi povedali, da sem se trudil, da bi bil pravičen in da bi hodil ob svojih bratih.

Hotel bi, da bi rekli tedaj, da sem skušal dati jesti lačnemu in oblačiti nagega, da sem obiskoval zaprte, skratka, da sem si prizadeval, da bi ljubil človeštvo in mu služil.

Da če tako želite, povejte, da sem bil veliki boben.

Recite, da sem bil veliki boben pravičnosti, miru in poštenosti

Vse ostale nečimrnosti nimajo nobenega pomena.

Ne bom razpolagal z denarjem, da bi ga zapustil.

Ne bom mogel zapustiti ne obilja, ne razkošja, pač pa bi hotel predati življenje, ki je bilo posvečeno nekemu cilju.

To je vse, kar sem želel izpovedati.

Če morem v svojem življenju komu nuditi pomoč; če sem komu lahko v oporo z besedo ali pesmijo; če kdo po meni lahko sprevidi, da hodi po slabih potih, tedaj moje življenje ne bo brez haska.

Če kot kristjan spolnim lastne dolžnosti; če morem ponesti odrešenje svetu, ki je bil prej v zmedi če lahko razširim blagovest, ki jo je učil Učenik, tedaj nisem živel zastonj.“

J. Š.

V

BABILONSKI

SUŽNOSTI

Izraelsko ljudstvo je v usodnih časih svoje zgodovine preslišalo opomine od Boga poslanih prerokov. Nezvesto sinajski zavezi se je vdajalo nesramnemu kultu poganjskih malikov Baala in Astarte, katerima se niso strašili darovati celo lastne otroke v krvavo žrtev. Odpad od pravega Boga je razrahljal tudi moralne vezi: naraščala sta sebičnost in pohlep po imetju, uživanju in razkošju. Pojavile so se krivične gospodarske in socialne razlike: tu slój samopašnih bogatinov, tam izkoriščani in nezasčiteni mali ljudje. Vse to je priključalo na Izrael ostre božje kazni, ki so mu jih preroki drug za drugim napovedovali, zakaj Bog je resničen in zvest, vse, kar obljubi ali zažuga, gotovo izpolni.

Prvo je propadlo severno ali izraelsko kraljestvo, ki se je že od začetka, pod svojim prvim kraljem Jeroboamom (931) uporno postavilo na lastne noge, ne le politično, ampak tudi v verskem oziru. Zaman sta klicala k pokori in spreobrajenju preroka Amos in Ozej. Kar sta v božjem imenu na-

povedala, se je zgodilo. Leta 721 pr. Kr. zavzame asirski kralj Sargon II. glavno mesto Samarijo in odpelje prebivalce v asirsko sužnost. O bridkem življenju izgnancev nam podaja zanimive podrobnosti Tobijeva knjiga.

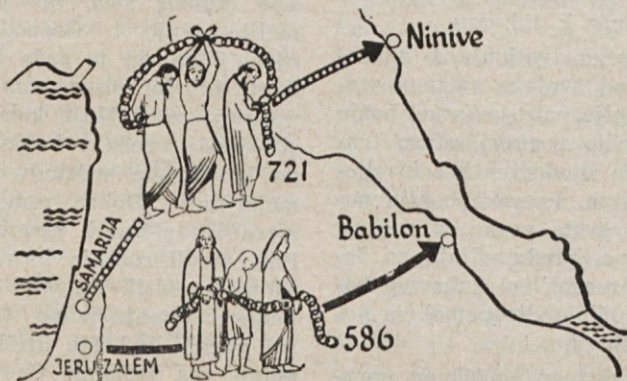
Judovsko ali južno kraljestvo z glavnim mestom Jeruzalemom je vzdržalo še dobrih sto let. Imelo je med svojimi kralji vsaj nekaj dobrih in zvestih, ki so se trudili za utrditev vere in morale, ali pod slabimi kralji je ljudstvo spet padalo v malikovanje in grehe nesramnosti in krivičnosti. Ko je postala mera hudobije polna, je prišla tudi zanj zagrožena božja kazen. Leta 598 zavzame babilonski kralj Nabuhodonozor mesto Jeruzalem in odpelje v sužnost kralja Joakima in mnoge ljudske veljake. Deset let pozneje prelomi zadnji judovski kralj Sedekija, Joakimov stric, babilonskemu kralju dano prisego podložnosti in se mu upre. Leta 587 Nabuhodonozor ponovno zavzame Jeruzalem in ga do tal poruši z veličastnim terpljem. Strašna je bila sodba, ki jo je izrekel nad kraljem Sedekijem razjarjeni zmagovalec. Njegove sinove je dal zaklati pred njegovimi očmi, njemu samemu pa je iztaknil oči, ga zvezal z bronastima verigama in ga dal odpeljati v Babilon, kjer je ostal ujetnik do svoje smrti. Tudi več drugih vodilnih osebnosti z velikim duhovnikom na čelu je bilo umorjenih; ostali del ljudstva, z izjemo malega ostanka, ki so ga pustili v de-

želi, pa je bil odpeljan v ujetništvo (4 Kralj 25).

Posledice ujetništva

Po človeških mislih se je moralo tedaj končati versko poslanstvo izraelskega ljudstva v odrešitveni zgodovini človeštva. Tempelj, bivališče edinega pravega Boga in središče božjega češčenja na zemlji je v razvalinah. Judovski narod je kot državni narod prenehal obstojati. Razkropljeni po ogromni babilonski državi, ki si je bila podvrgla tudi Asirijo, živijo izgnanci v posameznih skupinah, vsaj v začetnih letih kot sužnji, brez vsakih pravic. Dežela, ki jo je bil Bog obljubil Abrahamu in njegovim potomcem, je ostala izropana in zapuščena. Na razvalinah Jeruzalema in templja poje prerok Jeremija, ki mu je bilo dovoljeno ostati v domovini, ali morda njegovi učenci pretresljive žalostinke. Zdi se, da je vsega konec.

Poleg nacionalne propasti grozi izgnancem v Babilonu še večja nevarnost, da se popolnoma vtopijo v pogansko okolje. Babilon je bil tedaj središče najmočnejše svetovne države, s svojim poganskim značajem in malikovalskim kultom. Kakor izkopenine kažejo je po svojem blesku in veličastnosti presegal vsa glavna mesta starodavnosti, tudi Atene in Rim. Privlačnost velemestnega življenja je predstavljala za Jude stalno in težko skušnjavo. Silna moč poganske države je mogla v srcih izgnancev vzbujati težke dvome: Ni li morda Marduk, najvišji bog Kaldejcev, močnejši kot Jahve, Bog Izraelov, čigar ljudstvo je bilo premagano in usuznjeno in njih dežela in prestolica s templjem opustošena? Strašni obseg narodne nesreče in dolga leta sužnosti grozita ugasniti poslednje upanje vernih Judov. Sarkastično posmehovanje oholih in mogočnih Kaldejcev to skušnjavo obupa naizrečeno povečuje. Psalmist opeva v 41.

psalmu tisto težko vzdušje: „Moje solze so mi postale vsakdarji kruh, kosti se mi tarejo, ko se mi rogajo moji nasprotniki, ko mi govorijo vsak dan: 'Kje je tvoj Bog?'“

Ali glejte, to, kar je bilo po človeški sodbi skoraj neizbežno, se ni zgodilo. Nasprotno, babilonska sužnost se po načrtih hčrje previdnosti sprevrže v čudovito versko in нравno prenovljenje in predstavlja odločilno stopnjo v oblikovanju izraelske duhovnosti.

Činitelji duhovnega preroda

Kakor se često zgodi v duhovnem svetu duš, da preiskušnje pripravljajo duhovno obnovo, tako se je zgodilo z Izraelci. Oropani svoje samostojnosti in svobode, smrtno ranjeni v svojem nacionalnem ponosu, do tal ponižani v svojih verskih ustanovah, ti Izraelci, včeraj še nenasitni in sami s seboj zadovoljni, odpro zdaj svoje srca Bogu; izgnanci v tuji deželi se poglabijo vase, premišlujejo vse, kar so doživeli in obračajo svoj pogled in svoje duše k Jahveju.

Sredi vsega trpljenja v sužnosti, daleč od svojega svetega mesta in templja, varuje Izrael božjo besedo: božjo postavo, stare tradicije svoje zgodovine kot izvoljenega ljudstva. Preroke božjih poslancev in svete pesmi, v ujetništvu zložene, predstavljajo za Izraelce neprecenljivo duhovno bogastvo in učinkovito pomoč za povratek k Bogu.

Pobudniki tega ljudskega spre-

obrnjenja so preroki, ki jim stojijo ob strani zvesti duhovniki. S svojo pridigo in zgledom dosežejo, da ponižano in zapuščeno ljudstvo ne obupa. Po njihovi besedi ljudstvo spozna skrivnostni pomen svoje težke preskušnje in se ponovno zave svojega odrešilnega poslanstva.

Med preroki, ki stojijo nesrečnemu ljudstvu v tistih bridkih časih ob strani, je v prvi vrsti *Jeremija*. Čeprav ni bil odpeljan v Babilon, je vendar prvi ljudstvu v pismu sporočil, kakšno naj bo njegovo zadržanje v novih razmerah. Naj bo tu navedeno nekaj misli iz tega njegovega pisma: „Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, vsem ujetnikom, ki sem jih dal odpeljati iz Jeruzalema v Babilon: Zidajte hiše in prebivajte v njih; zasajajte vrtove in uživajte njih sad. Ženite se in rodite sinove in hčere, oženite svoje sinove in pomožite svoje hčere, da bodo rodile sinove in hčere, da se boste ondi množili in se ne boste manjšali. Skrbite za blaginjo dežele, kamor sem vas izgnal, in molite zanjo h Gospodu; kajti njena blaginja je vaša blaginja.“ Proti krivim prerokom, ki napovedujejo skorajšnji konec sužnosti, jim sporoča v božjem imenu, da bo trajala sedemdeset let. In nadaljuje: „Dobro vem, kaj nameravam z vami, govori Gospod Bog: misli rešenja in ne nesreče so moje misli, da vam dam prihodnost upanja polno. Če me boste klicali in boste prišli molit k meni, vas uslišim. Če me boste

iskali, me boste našli. Da, iščite me z vsem svojim srcem in dal se vam bom najti. Obrnil bom vašo usodo in vas bom zbral iz vseh narodov in iz vseh krajev. kamor sem vas pregnal, govori Gospod. Pripeljal vas bom nazaj v kraj, odkoder sem vas odpeljal v sužnost“ (Jer 29).

Jeremijeve nasvete in opomine nadaljuje in utemeljuje prerok *Ezekijel*. Bil je kot Jeremija iz duhovniškega rodu. Kot duhovnik je bil leta 598 s prvo skupino izgnancev odpeljan v Babilon. Leta 593 ga Bog pokliče v preroško službo. Kot božji glasnik napove rojakom razdejanje Jeruzalema in templja, kar se jim zdi tedaj nemogoče in mu ugovarjajo. Po uresničenju te prerokbe pa postane ljudstvu v sužnosti glasnik svetega upanja rešitve in ponovnega svobodnega življenja. Več kot dvajset let ta izredni mož vztraja v svoji težki preroški službi in s svojo gorečo pridigo dviga ljudskega duha, oznanja božjo skrb za razkropljene rodove, razlaga pomen težke božje kazni in zagotavlja vsem in vsakomur možnost spreobrnjenja in ponovne sprave z Bogom, pod pogojem, da vsak osebno sodeluje z milostjo. Pregnanci so pripisovali svojo nesrečo grehom očetov, ne svojim lastnim. Prerok pa jim govori, da je vsak osebno odgovoren za svoja dejanja. Bog sam pa pomaga vsem, ki so skesanega srca, da se očistijo svojih grehov. Takole govori Gospod: „Vzamem vas izmed narodov in vas zberem iz vseh

dežel ter vas nazaj pripeljem v vašo deželo. Pokropim vas s čisto vodo, da boste čisti. Dam vam novo srce. novega duha vam vlijem v vašo notranjost. Svojega duha vam vdihnem in storim, da se boste ravnali po mojih zakonih in jih spolnjevali“ (Ez 36). Kakor že Jeremija napoveduje tudi Ezekijel novo zavezo, ki se bo uresničila v mesijanskih časih ter bo trajala večno. Tedaj bo judovstvo v novi obliki poveličano. V zadnjih poglavjih svoje knjige napoveduje novo pozidanje jeruzalemskega templja in podaja celo njegov načrt.

Prerok Danijel

Istočasno z Ezekijelom živi v Babilonu tudi prerok *Danijel*. Bil je iz Judovega, plemenitega rodu. Nabuhodonozor ga je z drugimi mladeniči vred sprejel na kraljevski dvor, kjer je bil pouk v jeziku in tajni vedi Kaldejcev in bil vzgojen za službo na dvoru, v kateri je ostal vse do prvih let kralja Cira. Bog mu je dal posebno modrost in dar preroških videnj. Prerok Ezekijel ga omenja kot velikega pravičnika svojega časa (14, 20). V ožjih stikih s svojim ljudstvom, kot Ezekijel, pa Danijel, kot visok dvorni uradnik, ni bil. Novejši razlagalci stavijo njegovo preroško knjigo v 2. stoletje pred Kr. Spisana naj bi bila po neznanem piscu, v tolažbo in spodbudo Judom, ki so v letih pregnanjanja po Antijohu

IV. potrebovali opore v veri in zaupanju. Je pa seveda Danijelova knjiga kanonična, to je del od Boga navdihnjenega sv. pisma stare zaveze, ki nam podaja čudežne dogodke iz prerokovega življenja in njegova preroška videnja.

-

Babilonska sužnost rodi tedaj v izraelskem ljudstvu zveličavni sad duhovnega prerojenja. Ko se ostanek Izraela pod perzijskim kraljem Cirom vrača v svojo domovino, je njegova vera poglobljena in veliko bolj čista in duhovna, kot je bila vera njegovih prednikov, ko so odhajali iz Egipta. Trpljenje izgnanstva jih pripravlja na podobo Mesija, trpečega božjega hlapca, ki vzame naše grehe ljudstva in zanje s svojim trpljenjem in smrtjo zadosti (Iz 53). V božjih načrtih izgnanstvo v Babilonu predstavlja nadaljno, važno stopnjo v uresničenju skrivnosti človeškega odrešenja. Vsem vernim ljudem pa ta poglavja izraelske zgodovine govorijo o skrivnostnem pomenu in vplivu trpljenja in preskušanj, s katerimi Bog svoje otroke na zemlji obiskuje, ne v pogubo, ampak v očiščenje, posvečenje in zveličanje. Na vse to je moral misliti sv. Pavel, ko piše Rimljanom: „Vemo pa, da tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu, njim, ki so po njegovem sklepu poklicani k svetosti in poveličanju“ (8, 28).

Alojzij Košmerlj

NIKOLAJ KOPERNIK

VEREN

ZNANSTVENIK

Ko se je veliki zvezdoznaneec in fizik Nikolaj Kopernik (1473—1543) po dolgih letih študija vračal v domačo župnijo, se mu je že od daleč smehljal mogočen zvonik župnijske cerkve.

Na meji župnije je stopil z voza, pokleknil ob cesti, poljubil domača tla in govoril: „Pozdravljena, tisočkrat pozdravljena božja hiša. V šolah sem se naučil astronomije in fizike, v tebi pa sem slišal o Bogu, našem nebeškem Očetu, o Jezusu Kristusu, našem Odrešeniku in o Svetem Duhu, Posvečevalcu in Tolažniku.

Pozdravljena, moja rojstna župnija! Kako te ljubim in spoštujem! Svet mi je dal znanje in učnost, ti pa si me obogatila s pobožnostjo in modrostjo. Človeška družba me je učila sprejemati, a ti si me vzgajala k darežljivosti in ljubezni do drugih.

Pozdravljeni, rojaki! Kako vas cenim! Hvaležen sem vam za vse in še posebej za zgled Bogu zvestega življenja, ki mi je bil luč v temi zmot in moč pred zablodami pokvarjenega sveta.

Pozdravljeno, ti malo božje kraljestvo!“

CERKEV
V
DANAŠNJI
TEHNIČNI
DRUŽBI

Včasih, v predtehnični družbi, so ljudje živeli v manjših, med seboj ločenih socialnih skupnostih. Te skupnosti, naj je bila to plemenska zadruga ali — ne glede na sorodstveno vez — občina, so živele ne le ločeno, ampak so bile v različnih pogledih zelo samostojne in neodvisne: tako na gospodarskem, vzgojnem, rekreativnem, kulturnem področju. Vsaka je imela svojo nalogo in odgovornost predvsem le zase in je celotna družba tako živela nekako v razpršenih silah. Zakaj živele in delovale so skupnosti razmeroma močno neodvisne tudi od osrednje družbene, državne oblasti vsaka svoje življenje. Na to se tudi naša ruski ljudski rek: Car dalekó, Bog visokó.

Pa je v vsem tem počasi prihajalo do sprememb, vzporedno s celotnim razvojem družbe, predvsem pod vplivom tehničnega napredka. Vedno močnejše in učinkovitejše prometne zveze in obveščevalna sredstva so ljudi vedno bolj povezovala v eno, specializacija in specializirane ustanove so delale ljudi vedno bolj med seboj odvisne na vseh področjih. Tako je prišlo do posebne lastnosti, ki je danes značilna za moderno tehnično družbo in jo imenujemo socializacija.

Socializacija moderne družbe

To ne pomeni isto kot socializem, čeprav sta izraza sorodnega izvora.

Socializacija je nek kolektiven,

skupnosten način življenja v moderni družbi, ki je zanjo značilen. Ta je v tem, da danes ljudje živimo v medsebojni tesni povezanosti in odvisnosti, ljudje in naše institucije; to na vseh področjih. Kar pomislimo na gospodarskem področju na dolgo vrsto specializiranih industrij. Nobena od njih ni neodvisna, ampak druga drugo potrebujejo. Delavci v določeni industriji ne proizvajajo samo zase in bi samo od teh izdelkov ne mogli niti živeti, npr. samo od avtomobilov. Delajo za druge, ki iz različnih industrij njim dajejo, kar potrebujejo: hrano, obleko, knjige, zdravila... Tako velja za vsako gospodarsko panogo. Ko v moderni družbi vsak opravlja svoje delo, res dela za vse in vsi delajo za enega, tj. za vsakega posameznika, ker vse to potrebuje: milo, glavniki, zobno ščetko, zobno kremo, škarje, svinčnik, pero, črnilo, papir, knjigo, škatle, brivski aparat, britev, nožiče, radio aparat, steklenice, svečo, žepno svetilko, telefon, žlico, zobotrebec, očala, električno luč, geniol in aspirin, avtomobil... Podobna je medsebojna odvisnost na ostalih življenjskih področjih: vzgojnem, rekreativnem, kulturnem...

Po razdelitvi in organizaciji dela se prej razpršene sile v moderni družbi sedaj koncentrirajo za velike skupne naloge, ki jih niso mogle izvršiti manjše skupnosti stare družbe; za našo družbo je prav značilno kopičenje velikega tehničnega in človeškega

potenciala, ki je že izvršil velike reči in ga velike naloge še čakajo. Kar pomislimo na izredne tehnične dosežke našega časa: reakcijsko ultrasonično letalstvo, atomsko energijo, moderno astronavtiko... (kar vse predpostavlja izredne uspehe znanosti in prefinjene organizacije in koordinacije najrazličnejšega specializiranega dela in naporov).

Kolektivna odgovornost

Ljudje imajo v današnji družbi velike kolektivne naloge in se moramo bolj kot v preteklosti zavdati svoje kolektivne odgovornosti.

Posledica tega je, kar tudi spada k socializaciji, da se danes osrednja družbena oblast mnogo bolj uveljavlja, kot je to bilo v preteklosti. V važne zadeve, ki se tičejo skupnega blagra, posega in mora posegati javna oblast, ki omejuje svojevoljno svobodo posameznika: npr. pri prometu, v socialnih sporih, denarnem gospodarstvu, glede socialne funkcije zasebne lastnine itd.

Ta socializacija se vedno bolj širi in krepi in povezuje polagoma človeštvo v eno samo veliko življenje sveta.

Vpliv socializacije v Cerkvi

Zadnji vatikanski koncil izrecno ugotavlja to značilnost v današnji družbi: „Izmed družbenih vezi, ki so potrebne za spolnjevanje človeka, se nekatere,

kakor sta to družina in politična skupnost, bolj neposredno skladajo s človeško notranjo naravo. Druge pa izvirajo iz njegove svobodne volje. V naši dobi se iz različnih vzrokov vse bolj množe medsebojni odnosi in oblike medsebojne odvisnosti: odtod nastajajo različna združenja in ustanove javnega in zasebnega prava. To dejstvo pa, ki se imenuje socializacija, prinaša, čeprav seveda ni brez nevarnosti, s seboj vendarle mnogo koristi za utrjevanje in razvoj kvalitete človeške osebe in za zaščito njenih pravic“ (C. v sed. svetu, 25, 2).

Toda ne le v svetni družbi, tudi na verskem področju in v Cerkvi danes opažamo pojave, ki odgovarjajo označeni socializaciji našega časa.

Tudi v Cerkvi se danes dušno-pastirsko delo ne more vtesnjevati v meje posameznih župnij ali redov in kongregacij, ampak ima širše osnove. Potrebna je njih povezava in sodelovanje med njimi. S tem v skladu so danes že nekaj navadnega enotni medfarni ali škofijski ali nacionalni pastoralni načrti. Kot nov organ dušnega pastirstva na nacionalni bazi se vedno bolj uveljavljajo nacionalne škofovske konference, ki jim daje važnost tudi zadnji koncil.

Zaprtoost zgolj v meje svoje fare (parokializem) ali pri redovnikih v meje svojega reda (kongregacionizem), kar vse je neki verski skupinski partikularizem, je tudi v Cerkvi danes zastarel

pojav, anahronizem, in ni v skladu z dušnom zadnjega koncila. Cerkvi tudi odteguje sile, ki jih potrebuje pri velikih nalogah v našem času.

S tem v zvezi se v našem času slišijo glasovi, da bi bilo treba pestro množico kongregacij in redov v Cerkvi bolj poenotiti in odpraviti njihove včasih svojeglave posebnosti in jih z grupiranjem spraviti na manjše število. Tako okrepljene pa naj bi se potem kongregacije bolj uspešno posvetile določenemu, morda specializiranemu poslanstvu v današnji družbi. Imamo nekaj primerov, kjer se je vse to že tudi izvršilo.

Tako se tudi v Cerkvi pojavlja vedno močnejša zavest kolektivnih nalog in kolektivne odgovornosti v dušnem pastirstvu. Že pri medfarnem, škofijskem in nacionalnem načrtnem dušnopastirskem delu se to kaže. Glede na vesoljno poslanstvo Cerkve pa je bila na zadnjem koncilu uradno sprejeta kolektivna in univerzalna odgovornost škofov. Praktično je že prej prihajal v poštev zlasti pri misijskih nalogi Cerkve. Po koncilu pa se kažejo že tudi nekateri drugi praktični sadovi te zavesti v raznovrstni pomoči potrebnim: versko in gospodarsko-socialno zaostalim deželam: gmotno, z raznovrstnimi strokovnjaki, laičnimi apostoli in duhovniki.

Porazdelitev sil

Vedno bolj nam je tudi v Cerkvi danes pred očmi korist celote;

bodisi v posameznih deželah bodisi v Cerkvii sploh. Pod tem vidikom je tudi potrebna primerna porazdelitev dušnopastirskih sil. Glede tega religiozna sociologija toži, da smo še vedno preveč pod vplivom stare organizacije, ki je bila osnovana na zaprte podeželjske župnije. Tako je bilo npr. v Franciji do zadnjega za 20 milijonov prebivalstva na podeželjskih župnijah 49.000 duhovnikov, da ni prišlo povprečno niti 500 vernikov na vsakega; za večjo polovico prebivalstva po mestih, ki je znašalo 25 milijonov ljudi, pa je bilo samo 7.000 duhovnikov, da pride na vsakega povprečno 3.500 vernikov. Isto nesorazmerje je bilo, pravijo, v Italiji, Španiji, Belgiji. Obratno in sorazmerno dobro pa so porazdeljene duhovniške sile v Sev. Ameriki. — Ob nastanku velikih mest v naši družbi je treba imeti pred očmi celoto in posvetiti pozornost masam vernikov, ki večkrat ostajajo zapuščene.

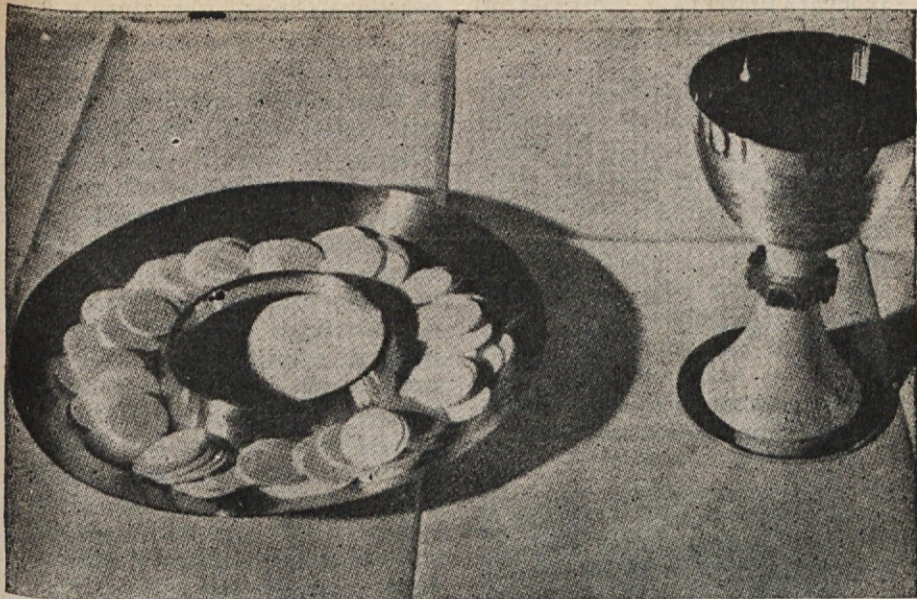
Še bolj kričeče nesorazmerje je, če v tem primerjamo posamezne kontinente in dežele, ki med njimi mnoge trpe izredno pomanjkanje duhovnikov. Tega se danes vedno bolj zavedamo in tu prihaja do vedno večjega sodelovanja na mednarodni in svetovni ravni.

Kot v civilni družbi tudi v Cerkvii danes velja, da se osrednja oblast v njej posebno močno uveljavlja — če odmislimo trenutno

neuravnovešenost glede tega v neposredno pokoncilskem času. Po modernih sredstvih so se zveze s središčem okrepile. Papež je kot simbol in vez edinosti danes nekako vsej Cerkvii in vsemu svetu navzoč. Njegovo besedo danes sliši in upošteva ves svet. — Zanimivo je, kako Cerkev pod vplivom teh razmer išče ravnotežja med centralizacijo in decentralizacijo. Ko potrebna centralizacija v današnjih razmerah ni bila več v nevarnosti, se uveljavlja neka decentralizacija, ki jo prinašajo nacionalne škofovske konference. Te vedno bolj samostojno in neodvisno od sv. stolice avtoritativno rešujejo svoje krajevne probleme. Kot prva se je konec prve svetovne vojne pojavila nacionalna konferenca ameriških škofov v USA l. 1919. A sv. stolica je tedaj več let odlašala priznanje, iz strahu pred angikanizmom in napačnim nacionalizmom. Ta škofovska konferenca je zato delovala kot dobrodelna organizacija. Po drugi svetovni vojni je pomen škofovskih konferenc močno narastel; zadnji koncil jih že kot predpostavlja in so po njem dobile novo avtoriteto.

Po drugi strani pa gre razvoj v to, da se na škofovskih konferencah, tj. na nižji stopnji, uveljavi nova centralizacija, ki naj bi z večino sprejeti sklepi bili obvezni za vse posamezne škofof tiste konference, kar doslej ni bilo.

Dr. Franc Gnidovec

EVHARISTIJA - SREDIŠČE VERE IN ŽIVLJENJA

Konstitucija Luč narodov opredeli evharistično daritev kot „vir in višek vsega krščanskega življenja“ (11. čl.). Stoletja so bogoslovci videli v Evharistiji „središče vere“. Je kot prizma, v kateri se blešče vse druge verske resnice in v kateri odkrivajo svoj sijaj in lepoto. Ko jo obhajamo, izpolnjujemo testament našega Gospoda, prejemamo sadove njegovega trpljenja in smrti pa moč in radost njegovega vstajenja. V evharistiji

se Cerkev zaveda, da je tesneje združena z nebeško liturgijo Cerkve blaženih.

Dejstvo, da je prenovitveno delo cerkvenega zbora prejelo pobudo od reforme evharističnega obhajanja, dokazuje, da ne gre za čisto zunanjo reformo, pač pa predvsem za poglobitev naše vere in za to, da postane naše celotno gledanje na to središče vere vedno bolj stvarno in naše življenje oplajajoče.

1. EVHARISTIJA — SREDIŠČE BOGOSLUŽJA

Koncilaska zborovanja so se vsak dan začejala s skupno daritvijo sv. maše. V njej se je škofovski zbor čutil kot evharistično občestvo in kot skupnost, zgrajena na Kristusovi smrti in vstajenju. Upati je, da bo v bodoče zunanja oblika udeležbe odsevala in izražala še večjo edinost. Resnično: v začetku je bilo videti kakih dvesto škofov, kako med mašo hero brevir, medtem ko se ostali dejavno udeležujejo edine daritve; v

P. Bernard Häring, pisatelj knjige „Sedaj se začneja koncil,“ iz katere objavljamo posamezne odstavke v „Duhovnem življenju“.

tretjem zasedanju je le še en nadškof uporabljal čas med mašo za prebiranje brevirja, vsi ostali pa so enodušno in „z enimi samimi usti“ (Rim 15. 6) slavili Boga Očeta našega Gospoda Jezusa Kristusa. Evharistija zasluži pozornost vseh. Vsi morajo izraziti svojo edinost v tej veliki skrivnosti s petjem, molitvijo, poslušanjem in skupnih odgovorih. To seveda ne pomeni, da bi se molitev brevirja ali rožni venec po svoji naravi morala ločiti od evharističnega opravila. Evharistija ne zavrača ničesar: kolikor bolj se blešči kot središče vsega, toliko večji postane tudi sijaj ostalega. Toda pazno je treba posvetiti predvsem maši — samo tako se v pravem duhu razumejo tudi ostale stvari.

Konstitucija o sveti liturgiji predpisuje, da se mora v rimski misal vključiti posebna maša, ki naj se daruje ob podelitvi krsta (66. čl.). Na ta način želi vernike razločno spomniti, da je krst usmerjen v Evharistijo. Po krstu prejmemo pravico in postanemo notranje usposobljeni, da sedemo k družinski mizi božjega ljudstva in da slavimo Najvišjega združeni z Velikim duhovnikom Jezusom Kristusom kot člani kraljestva svečnikov. Krst je za nas jamstvo odrešenja, kadar po njem vstopimo v tisto zveličavno skupnost in povezanost, ki se rodi v Evharistiji.

Podobno predpisuje konstitucija, da je prenoviti obred pri sv. birmi, da bo bolje izražal pove-

zavo tega zakramenta s krstom in zlasti z Evharistijo. Kadar je moč, se mora podeliti med mašo (71. čl.). Kolikor bolj se pustimo voditi Svetemu Duhu, toliko večje bo veselje, s katerim se udeležujemo evharistične daritve in prejemamo poveljučano Kristusovo telo. Ko je Jezus obljubil Evharistijo, je govor zaključil z omembo Svetega Duha, ki ga je poslal po svojem vnebohodu: „Kaj bo torej, če boste videli Sina človekovega, kako se dviga tja, kjer je bil prej? Duh je, ki oživlja; meso ne koristi nič; besede, ki vam jih govorim, so duh in resnica“ (Jan 6, 62-63). Kakor je bil Jezus maziljen s polnostjo Duha za oznanjanje evangelija, trpljenje in smrt, tako se moramo tudi mi zapreti vodstvu Duha, ki smo ga prejeli pri birmi, da nam dá prav razumeti v Evharistiji vsebovano oznanilo odrešenja; nas napravi sposobne, da z vero prejemamo Kristusovo telo, in utrdi našo povezanost, da pred svetom spričamo edinstvo.

Konstitucija Luč narodov povzema predmet edinosti, ki vlada med krstom, birmo in Evharistijo, da pokaže, kako odtod izhaja življenjska sila in pravo pojmovanje apostolata: „Za ta apostolat je Gospod vse določil s krstom in z birmo. Zakramenti, zlasti sveta evharistija, pa podeljujejo in hranijo tisto ljubezen do Boga in ljudi, ki je duša vsega apostolata“ (33. čl.).

Konstitucija o liturgiji želi ra-

zen tega, da gledamo tudi na oba velika stanova v življenju — zakonski in stan evangeljskih svetov — njenem razmerju do Evharistije. Zato se vstop v zakon in redovne zaobljube navadno izvrše med mašo (78. in 80. čl.). Oba sta v odnosu s skrivnostjo ljubezni evharističnega Gospoda, ki se daruje za Cerkev. Tu je vir njenih nadnaravnih moči, in odtod izvajata temeljne smernice svojega življenja.

Novi obred maziljenja bolnikov in zadnje popotnice naj uči vernike, kako ima prejem zakramenta sv. pokore in maziljenja bolnikov dopolnilo v prejemu sv. popotnice.

2. OBHAJANJE VSEH VER- SKIH SKRIVNOSTI V RAZ- MERJU DO EVHARISTIJE

Svet vere je organičen skupek. Vanj nas uvede obhajanje Evharistije, to je vsaka maša, prav posebno pa še potek liturgičnega leta: „Dobra mati Cerkev vidi, da je njena dolžnost nekatere dni v letu posvečevati spominu zveličavnega dela svojega božjega ženina. Vsak teden se na dan, ki ga je začela imenovati Gospodov dan, spominja njegovega vstajenja; enkrat v letu, ob največjem prazniku Velike noči se ga posebej spominja hkrati z njegovim blaženim trpljenjem.“ Besedilo jasno pokaže, kako ima velikonočna skrivnost zveličavnega trpljenja in

vstajenja osrednje mesto. Praznuje se vsako nedelju s sodelovanjem vsega božjega ljudstva. Zbrani okrog Vstalega oznanjamo njegovo smrt, dokler ne pride izpopolniti vse.

Maša nas predvsem neposredno vodi k temu, da radostno in hvaležno izpovemo vero v to veliko skrivnost. S to veliko resničnostjo prihajamo naravnost v stik skozi celo liturgično leto. Vanjo so vključene in v njej imajo mesto vse druge skrivnosti: „Celoto Kristusovih skrivnosti pa razgrne v teku leta: od učlovečenja in rojstva do vnebohoda, do binkoštnega praznika in do pričakovanja glaženega upanja in prihoda Gospodovega“ (102. čl.).

Tudi slavljenje Marijinih praznikov (103. čl.) in spominjanje mučencev in drugih svetnikov (124. čl.) ne tečeta vzporedno z velikonočno skrivnostjo Kristusove smrti in vstajenja, marveč ju gledamo v njeni svetlobi.

Podobno hoče koncil, naj se tudi vse druge pobožnosti in verske vaje, ki jih vršimo izven maše, vidno usmerjajo h krščanskim skrivnostim odrešenja, zlasti k velikonočni skrivnosti, in naj od tod črpajo hranivo (107. čl.).

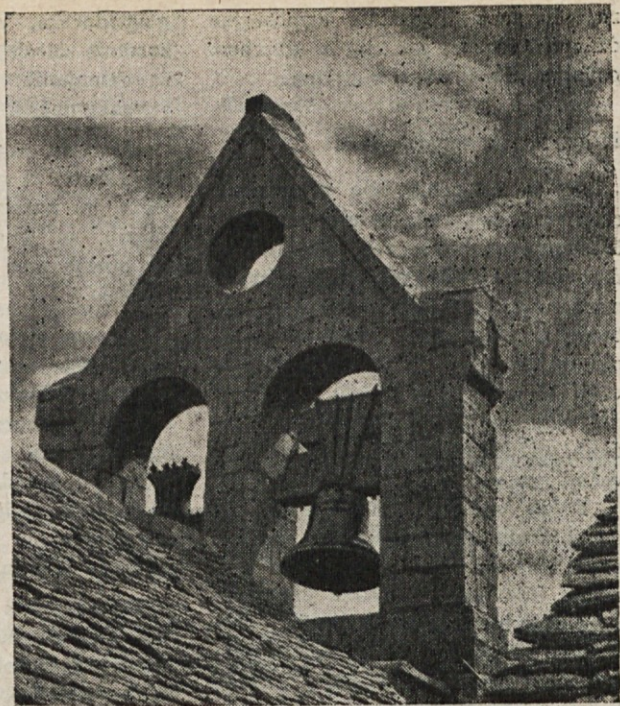
Vse to naravno zahteva, naj bodo duhovniki in verniki posebno pozorni na to enotnost vseh skrivnosti velikonočne skrivnosti. Tako sodeluje Evharistija pri obli-

kovanju velikonočnega človeka in velikonočne duhovnosti. Če „si Cerkev skrbno prizadeva, da verniki tej skrivnosti vere ne bi pristvovali kot tuji ali nemi gledalci, ampak da bi jo v obredih in molitvah dobro razumeli; zavestno, pobožno in dejavno sodelovali pri svetem dogajanju“ (48. čl.), ne dela tega samo zato, da bi občestveno bogoslužje bilo bolj izrazno in uspešno, temveč tudi zato, da bi vplivalo na vse življenje in ga preobrazilo. Darovanje maše je neprestano obnavljanje krstnih obljub, vedno novo in vedno globlje prizadevanje, da se življenje navdihne in nahrani z velikonočno skrivnostjo. Evharistija je „zakrament usmiljenja, znamenje edinosti, vez ljubezni“ (47. čl.). Kdor občestveno daruje mašo in prejme poveljčano Kristusovo telo, ve prav zaradi tega, da more in mora hoditi za Kristusom v njegovem duhu edinosti in ljubezni, tudi za ceno občutnih žrtev. Evharistija je za nas popolnoma gotovo jamstvo vstajenja, kadar smo pripravljene videti vsa vprašanja in se v vseh zadevah našega življenja odločati v njeni luči. Na ta način more in mora naše vsakdanje življenje in naš teden postati stvarno in očitno pričevanje vseh skrivnosti, ki smo jih občestveno obhajali v Evharistiji.

Prevedel Alojzij Geržinič

Če pogledamo zvezdno brezmejnost, smo zgolj atomi. Če pa se ozremo v svet atomov, postanemo mi neizmernost. — Sertilanges

Latinska Amerika: bolečina in upanje Cerkve

1. SPLOŠNI POGLEDI

Latinska Amerika obsega špansko in portugalsko govoreče dežele srednje in južne Amerike, to je od Río Grande (Mehika) do Ognjene zemlje (Argentina). To področje so po odkritju Amerike (1492) kolonizirali španci in Portugalci in postavili temelje socialnemu, gospodarskemu, kulturnemu in verskemu življenju.

Kolonialna doba

Nove dežele so bile v glavnem vir dohodkov za kolonizatorje. Civi-

lizirali so jih v toliko, kolikor so jih potrebovali za izkoriščanje. Indijanci so se le v redkih primerih asimilirali ali se jim pridružili. Rajši so sprejeli boj in se umikali v nedostopne kraje, kjer so ostanki nekdanj močnih rodov še dandanes. Posledica tega je, da je skoraj vsa Latinska Amerika naseljena pretežno s prebivalstvom evropskega porekla.

Potomci kolonizatorjev in pozneje drugih evropskih naseljencev so v prvi polovici preteklega stoletja izrabili težave kolonialnih sil v Ev-

ropi in začeli formirati samostojne državne tvorbe, kot jih v glavnem poznamo še v današnjih dneh.

Življenje v samostojnosti

Če je že preje bilo precej nereda in bojev, tudi zaželeno in pričakovano svoboda, ali bolje rečeno državna samostojnost ni prinesla miru in reda. Začela se je notranja borba za oblast med različnimi skupinami in sloji in se nadaljuje v večji ali manjši meri do današnjih dni. Zato so te dežele pogosto vladane po diktatorjih, ki se v veliki večini grupirajo iz višjih oficirjev.

Kljub več kot 150-letnemu samostojnemu državnemu in političnemu življenju so težave stalno prisotne. Obstojajo še vedno korumpirane socialne strukture, ki jih je zapustila kolonialna doba. Tem se pridružujejo še različne slabe navade in naporji za medsebojne odnose, pomanjkanje volje in sposobnosti za ustvarjalno pridobitveno in gospodarsko aktivnost in nacionalno uporabo naravnega bogastva. Sredi tega uspevajo in cvetejo različne destruktivne ideje in skupine. Te izrabijo vsako priliko in storijo vse, da je slabo še slabše, da nezadovoljstvo še narašča. Stanje se stalno slabša, ustvarjajo se umetni spori in težave in s tem nezadovoljstvo ter revščina velike večine preproste prebivalstva.

Vzroki zaostalosti

V mednarodni primerjavi so dežele Latinske Amerike smatrane za

gospodarsko, socialno in kulturno zaostale dežele. Vzroki, nekaj jih je že omenjenih, so različni, drugačni v vsaki deželi.

Splošna značilnost je politična nestalnost, ki se izraža v ponavljajočih in nasprotujočih si vojaških udarih in enodnevnih revolucijah ter sporih med vojaštvom in civilno oblastjo.

Na eni strani vidimo zaostale in neprimerne ustanove ter nosilce političnega in javnega življenja, močno željo po industrializaciji in civilizaciji, z veliko potrošnjo, na drugi strani pa je trda življenjska realnost zaostalega, tipično kolonialnega gospodarstva in kulturna zaostalost velikega števila preprostih ljudi.

Gospodarsko zaostalost je pripisati sistemu lastništva in to predvsem v poljedelstvu, ki je pretežno veleposestniško, ki ne izkoristi dovolj zmogljivosti zemlje, jo slabo obdeluje ali pusti zanemarjeno. Nasproti veleposestvom so majhne zemljiške posesti, ki so zelo številne, posedujejo slabo zemljo v manjrodovitnih krajih, kar pomeni, da so številne družine obsojene na stalno pomanjkanje.

Na obsežnem geografskem prostoru je prebivalstvo redko naseljeno in razpršeno. Nima na razpolago potrebnih prometnih sredstev, niti ustanov socialnega skrbstva in šol, ki bi pospeševale kulturni razvoj. Še manj je misliti na sredstva sodobnih družbenih občil. Nasprotje temu so velika mesta, v središču katerih ali rezidencialnih

okrajih živi izredno bogata manjšina zemljiških veleposestnikov in industrijskih podjetnikov. V predmestjih pa živijo natrpane množice revežev v neprimernih in človeka nevrednih stanovanjih, ki enako kot indijanci in potomci naseljencev v notranjosti dežele imajo malo izgledov za zboljšanje svojega položaja, še manj pa lastne pobude, volje in podjetnosti za napredek. Nekako v sredi med tema dvema skrajnostima je srednji sloj, ki pa je nerazgiban, neorientiran in prezaposlen s skrbjo in delom za zboljšanje gmotnega položaja in uživanjem, ki mu ga nudita sodobna tehnika in civilizacija.

Za zboljšanje svojega slabega stanja zapuščene množice potrebujejo neko minimalno vzgojo in izobrazbo, ki je pa nimajo, niti jim obstoječi družbeni red in njegove strukture ne dovoljujejo. Nosilci oblasti se spomnijo teh problemov samo v volilni propagandi in revolucionarnih proklamacijah, ko so pa na oblasti, vse pozabijo.

Z begom z dežele se je mizerija približala mestu, mu je pred vrati, zato ne more biti indiferentno. To prisotnost revščine pred vrati bogatih mest izrabljajo razna ekstremistična gibanja v svoj prid in za svoje podvige. Tudi del inteligence in študirajoče mladine prisluhne tej realnosti.

Vprašanje revščine, kulturne zaostalosti in socialne krivice se kot neobvezen a stalno prisoten predmet debatira v univerzitetnih učilnicah in vznemirja duhove. Študirajoča mladina je neke vrste klic v puščavi

	Površina v km ²	Prebivalstvo v milijonih
Ves svet	135.175	3.420
Evropa	10.533	634
Azija	43.753	1.961
Afrika	30.291	328
Sev. in Srednja Amerika	24.245	305
Juž. Amerika	17.795	174
Oceanija	8.558	18
Evropa	10.533	634

DRŽAVE LATINSKE AMERIKE

Brazilija	86	milijonov ljudi
Argentina	23	„ „
Kolumbija	20	„ „
Perú	12,5	„ „
Čile	9	„ „
Ekvador	5,5	„ „
Venezuela	9,5	„ „
Bolivija	4	„ „
Urugvaj	3	„ „
Paragvaj	2,5	„ „
Gvajana	0,7	„ „
Mehika	46	milijonov ljudi
Gvatemala	4,7	„ „
Haiti	4,6	„ „
Kuba	8	„ „
Salvador	3,2	„ „
Porto Rico	2,7	„ „
Honduras	2,4	„ „
Jamajka	1,9	„ „
Kostarica	1,6	„ „
Nikaragua	1,8	„ „
Panama	1,3	„ „
Trinidad in Tobago	1	„ „
Dominikanska republika	4	„ „

in opozarja na realnost. Toda ko konča študije in se vključi v vrste pridobitne inteligence, pozabi na prejšnje navdušenje pomagati potrebnim in se jih veliko posveti izključnemu iskanju lastnega blagostanja.

Needinost

Kot so neurejeni notranji odnosi in razmere v posameznih državah, tako niso mogle skozi 150 let urediti države Latinske Amerike svojih medsebojnih odnosov. Stalno trdijo, da so sestrške dežele, a so v veliki večini medsebojno sprte. Posebno med deželami s skupnimi mejami so spori in težave na dnevnem redu. Ne morejo se sporazumeti za sodelovanje v najosnovnejših vprašanjih, če pa kaj sklenejo, sklepev nočejo izvršiti, ker čakajo, kdo bo začel. Večina pogodb je le mrtva črka. Tako potreben skupni gospodarski trg, ki se je ustanovil s pogodbo v Montevideu (ALALC), ne more začeti živeti. Potrebna je integracija predvsem v gospodarstvu, a nihče noče odstopiti od svojega nacionalizma. Vsaka dežela bi uresničila le sklepe, ki govorijo izključno v njeno korist, nihče pa noče sprejeti žrtev, ki so v medsebojnih odnosih tudi potrebne.

Vse dežele Latinske Amerike so si pa edine v nerazporejenosti do Združenih držav. Smatrajo, da imajo pravico do pomoči in podpore Združenih držav brez najmanjše protibveznosti. Iz nevoščljivosti simpatizirajo z vsemi nasprotniki severnoameriškega imperializma, tu-

di komunizmom. Le ta ne predstavlja nevarnosti za njihovo tako poudarjeno suverenost, nevarnost grozi s severa.

Pred vrati revolucije

Latinska Amerika se nabaja v neki predrevolucionarni dobi. Poskus splošne revolucije še ni uspel. Uspehi so bili le krajevnega značaja, ali so jih pa takoj zadušili, a vse brez širšega odmeva. Tudi Cuba ne prepričuje. Revolucija je ostala na otoku in ni zrela za izvoz. Še ni jasno, katero pot bodo izbrali, nihajo še vedno med reformo in revolucijo. Večina je še neodločena. Ni idejne niti politične jasnosti. Tudi predstavniki Cerkve si niso na jasnem niti edini. Škof Devoto (Goya, Argentina) je na vprašanje reforme ali revolucije odgovoril, da ni mogoče zavzeti določenega stališča. Odvisno je od primera, časa in okoliščin (Análisis, 5. 3. 1969, str. 10).

Bolečina in upanje

Vse te razmere, predvsem pa še pojavi needinosti in nepokorščina Cerkvi so velika bolečina Cerkve.

Je pa v Latinski Ameriki tudi veliko dobrega, dobrih ljudi, praktičnih katoličanov. Veliko se trudijo in delajo, vredni so občudovanja. Kljub temu, da jih je veliko, jih je dejansko premalo za potrebe, ki so izredno velike. Premalo je tega kvasa, a ker njihovo število stalno raste, so upanje Cerkve, da tudi za dežele Latinske Amerike pridejo lepši časi.

Av gust Horvat

Vsi potrebujemo duhovnega voditelja

Kristjani smo popotniki na zemlji. Potujemo v večno domovino; potujemo domov — k Očetu. Naša pot proti nebesom je ozka, strma, polna nevarnosti. Jezus sam nas na to opozarja z besedami: „Vstopite skozi ozka vrata; zakaj široka so vrata in prostorna je pot, ki drži v pogubo, in mnogo jih je, ki v pogubo po njej hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki drži v življenje, in malo jih je,

ki jo najdejo!“ (Jezus Kristus, str. 90).

Zato potrebujemo vsi ljudje na poti v večnost, duhovnega voditelja. Že prvi kristjani so se tega dobro zavedali. V vseh težavah in nevarnostih so se zatekali k svojim duhovnikom, da so pri njih v času preganjanj in velikih nevarnosti dobili nasvetov, navodil in duhovne opore za življenje. Živa zveza z duhovnimi voditelji jim je da-

jala moč, da so vzorno krščansko živeli in junaško trpeli in umirali za Kristusa.

Nekaj zgodovine iz duhovnega vodstva

Zgodovina o redovniškem življenju pripoveduje, da so mladi puščavniki hodili k starejšim, častitljivim, skušenim puščavnikom, ki so krepostno, spokorno in sveto živeli, da so jih s svojo besedo in zgledom vodili, jih v duhovnem življenju nadzirali in jim kazali pravo pot k popolnosti.

Cerkveni očetje in pisatelji so vodili in duhovno vzgajali duhovnike, redovnike, vojake, družinske matere in vdove s svojimi pismi, katerih je še danes nekaj ohranjenih in so polna bogatih nauk in navodil za duhovno življenje.

V pismenem duhovnem vodstvu so se posebno odlikovali sveti Avguštin, sveti Hieronim, papež sveti Gregorij Veliki in sveti Frančišek Saleški. Duhovne voditelje so vedno imeli tudi različni vzgojni zavodi, semenišča in redovniški novinci. Pa tudi laiki, navadni verniki so si v nekdanjih časih med duhovniki poiskali duhovne učitelje in vzgojitelje, pri katerih so dobivali nasvete in navodila za potovanje v srečno večnost.

Naloga duhovnega voditelja

Duhovni voditelj kristjana poučuje, vzgaja in vodi tako, da mu pusti svobodno voljo. Njegovo krščansko življenje urejuje in usmerja podobno, kakor ravnatelj šole

pouk ali ravnatelj tovarne delo v njej. Tisti osebi, ki jo vodi, odkriva lepoto in važnost krščanskega življenja, ga ji razlaga in pojasnuje, jo zanj pridobiva in navdušuje. Na poti do popolnosti mora kristjana vedno podpirati, ne ovirati. Vzgajati ga mora k samozavesti, k samostojnosti, vztrajnosti in odločnosti. Spoštovati mora njegovo osebnost, njegovo svobodo in je ne sme omejevat z ozkosrčnostjo.

Predvsem mora duhovni voditelj dati kristjanu pravega Kristusovega duha. Premalo stori, če skrbi samo, da dobro opravlja vsakdanje molitve in premišljevanje, se pobožno udeležuje svete maše, prejema vredno sveto obhajilo, gre večkrat k spovedi. Podpirati mora tistega, ki ga voli, v vseh življenjskih zadevah in skrbeti, da bo pridobil vse kreposti, ki jih potrebuje v svojem poklicu, v svojem družinskem, družbenem in javnem življenju. V podrobnosti njegovega življenja pa naj se ne vtika, ampak naj spoštuje njegovo osebno svobodo in njegove zmožnosti.

Tri važne dolžnosti duhovnega voditelja

1. *Pojasnjevanje.* Malo je vernikov, ki imajo dobro, popolno versko izobrazbo. Nepopolno versko izobrazbo so dobili v šoli, iz verskih knjig in listov, ki so jih potrebovali, ali iz cerkvenih govorov, ki so jih ob nedeljah in zapovedanih praznikih poslušali. Zato

ne poznajo dobro glavnih verskih resnic božjega razodetja in tudi ne njih važnosti za krščansko življenje: ne poznajo vseh glavnih poti, ki vodijo k svetosti. Zato potrebujejo duhovnega voditelja. Ker ima bogoslovno izobrazbo, jih more o vsem tem poučiti, jim nejasne pojme razložiti in jim uspešno kazati pravo pot do popolnosti.

2. *Spodbujanje*. Prizadevanje za svetost mora vedno voditi krščanska modrost. Pot do nje ni lahka. Kdor jo hoče doseči, mora imeti odločno voljo, na vsak način priti do nje. Veliko ljudi te volje nima. Boje se težav in ovir, ki spremljajo človekovo pot na goro svetosti. Boje se tudi zatajevanja in pokore, brez katere ne moremo doseči popolnosti. Zato potrebujejo kristjani duhovnega voditelja, da jih dviga, spodbuja in osrečuje zlasti tedaj, kadar preživljajo duhovno suhoto, notranjo zapuščenost, kadar so malodušni in jim manjka poguma, srčnosti in potrpežljivosti.

Večkrat tisti, ki so začeli hoditi po poti svetosti, nimajo prave potrpežljivosti. Svetost hočejo doseči takoj, v najkrajšem času. Nalagati si začno preveč verskih vaj, prehude poste in prestrógo pokoro. Ker vsega tega ne zmorejo, so zagrenjeni in razočarani. Mislijo, da je nemogoče priti do svetosti. Duhovni voditelj mora učiti kristjane modrosti. Treba se je varovati prenagljenosti, premočne, vihrave čustvenosti. Na poti do svetosti ne smemo delati pre naglih skokov, ampak moramo ho-

diti polagoma, potrpežljivo, korak za korakom.

Kadar duhovni voditelj opazi pri vernikih, ki jih vodi, utrujenost, naveličanost, malomarnost, duhovno lenobo, mora storiti vse, kar more, da te napake odpravi. Odkrivati jim mora najvišji vzor vse svetosti, Jezusa Kristusa, njegovo življenje, njegove značilne kreposti: ponižnost, potrpežljivost, njegovo krotkost in pokorščino, njegovo čistost in njegovo veliko-dušno ljubezen do duš. Ženski svet bo treba vedno spominjati na Marijo, ki je čudovit vzor kreposti in svetosti, ki je zato prejela toliko milosti in odlik, da nam pomaga na poti do popolnosti in svetosti.

3. *Nadzorstvo*. Duhovni voditelj mora vedno skrbno nadzirati vse tiste, ki jih vodi, nadzirati mora njihovo življenje in mišljenje o nadnaravnem mišljenju, njihovo duhovno branje in premišljevanje, njegovo bogoslovno znanje in znanje svetega pisma. Nadzirati mora njegove sklepe, vztrajnost in vestnost v spolnjevanju verskih in stanovskih dolžnosti. Posebno mora skrbeti, da vsi, ki jih vodi, stalno napredujejo v ljubezni do Boga in do bližnjega. Ljubezen je kraljica vseh čednosti, žarišče in podlaga vseh drugih kreposti. Světi Pavel pravi: „Če nimam ljubezni, nisem nič, mi vse drugo nič ne koristi. Zdaj pa ostane vera, upanje in ljubezen, to troje; največja med temi pa je ljubezen. Prizadevate si, da boste imeli ljubezen

Duhovni voditelj mora to nadzorstvo izvrševati redno, vztrajno,

po načrtu, primernem vsaki osebi, ki jo vodi. Predvsem mora vztrajati v potrpežljivosti, ko kaže tistim, ki jih vodi, pot do svetosti. Jezus pravi: „S potrpežljivostjo boste rešili svoje duše.“ Treba nam je tudi vztrajnosti. Gospod govori: „Kdor bo vztrajal do konca, bo zveličan.“

Zakaj potrebujemo duhovnega voditelja?

Pot na visoko goro je za vse, zlasti za tiste ljudi, ki niso vajeni hoditi po gorah, zelo nevarna. Zato vsi, ki hočejo priti na vrh gore, nujno potrebujejo modrega, izkušenega vodnika. Tudi naša pot na goro kreposti in svetosti, je polna nevarnosti. Zato posebno na tej poti potrebujemo dobrega, zanesljivega vodnika.

Nihče ne more v duhovnem življenju sam sebe prav voditi. Človek je tako rad sebičen. Tako rad sebi popušča, prizanaša, opravičuje svoje napake in se s svojo slabostjo ponaša. Slabost ima za krepost, jezo in razburljivost za odločnost, laž za spretnost in premetenost, lenoba za skrb za zdravje.

Vsi ljudje, tudi tisti, ki druge vodijo k svetosti, potrebujejo duhovnega voditelja. Zato tudi papeži, škofje, duhovniki in redovniki ponižno poklekajo pred svojega spovednika, se mu obtožujejo svojih grehov in napak in se v duhovnem življenju prepustijo njegovemu vodstvu, ker nihče ne more sebe voditi k svetosti.

Izbira duhovnega voditelja

Katerega duhovnika naj izberemo za duhovnega voditelja. Sveti Frančišek Saleški pravi, da mora imeti duhovni voditelj tri kreposti: resnično krščansko ljubezen, primerno učenost in krščansko modrost. Samo duhovnik more biti po svojem poklicu in izobrazbi pravi duhovni voditelj. Če je duhovnik skromen in preprost, to še ni dokaz, da ni učen in moder.

Za naše duhovno življenje je velike važnosti, da imamo stalnega in rednega duhovnega voditelja. Preden ga izberemo, se priporočajmo Svetemu Duhu in Materi božji za razsvetljenje in pomoč pri izbiri. Važno je tudi, da duhovnik, ki nas bo vodil, prebiva blizu nas, da pozna naše razmere, da dobro razume naš jezik. Le pri duhovniku, ki ni daleč od nas, bomo mogli večkrat opraviti spoved in iti k njemu na razgovor, kadar ga potrebujemo.

Če takega duhovnika ni blizu, ga poiščemo tam, kjer je.

Ko smo duhovnega voditelja izbrali, se ga zvesto držimo. Po njem nas sam Kristus uči, vzgaja, svari in vodi.

Naše dolžnosti do duhovnega voditelja

Nekateri mislijo, da je njihov duhovni napredek, odvisen samo od duhovnega voditelja. Pa ni tako. Ker je duhovni voditelj človek ne more delati čudežev. Nikogar ne more pridobiti in tudi ne

prisiliti, da bi v duhovnem življenju napredoval, če tisti, ki ga vodi, sam noče. Duhovni voditelj mora vestno in natančno spolnjevati svoje dolžnosti, vsi tisti pa, ki jih vodi morajo njegove nasvete in navodila ne samo sprejemati, ampak jih vestno spolnjevati. Kristjani morajo po poti kreposti sami hoditi. Duhovni voditelj jih le na tej poti varuje in podpira, da ne zaidejo.

Duhovni voditelj mora predvsem vsako osebo, ki jo vodi, dobro poznati. Zato je potrebno, da se mu odkritosrčno zaupa, mu odkrije svoje dobre in slabe lastnosti, razmere in nevarnosti, v katerih živi. Čim bolj natančno bo duhovni voditelj osebo, ki jo vodi spoznal, tem lažje jo bo vodil po pravi poti k svetosti.

Vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pravi sveto pismo. Duhovno vodstvo je težko, odgovorno opravilo. Duhovni voditelji potrebujejo veliko razsvetljenja in božje pomoči. Zato zahteva hvaležnost, da verniki za svoje duhovne voditelje in spovednike stalno tudi molijo.

Posebno zaupanje morajo imeti v svojega duhovnega voditelja apostoli. Kdor hodi po prašni cesti, se tudi sam opravi. Apostoli se morajo stalno boriti proti zmotam in

zablodam. Povsod morajo prižigati luč resnice in ljubezni. Stalno jih napadajo nasprotniki vere in sovražniki zveličanja. Živeti morajo med ljudmi, ki nimajo jasnih verskih in nravnih načel. Večkrat kljub požrtvovalnemu in nesebičnemu delu nimajo uspehov. Zato kaj lahko postanejo malodušni, zagrenjeni in začno dvomiti v Kristusovo zmago.

Kako važno je, da se tedaj začeje k svojemu duhovnemu voditelju! V pogovoru z njim spoznajo, da pri apostolskem delu in na življenjski poti niso sami, da jih vedno spremlja duhovni voditelj z nasveti in svojo molitvijo. Koliko apostolov je omagalo in odpadlo prav zato, ker niso imeli stalnega duhovnega voditelja in spovednika.

Nihče ne more drugim dajati, česar sam nima. Apostoli ne morejo drugih pridobivati za sveto življenje, če tudi sami sveto ne živijo. Konstitucija o Cerkvi poudarja, da so vsi kristjani, naj bodo katerega koli stanu, poklicani k svetosti. Tega se morajo zavdati vsi apostoli. Do svetosti pa bodo mnogo lažje prišli, če bodo imeli stalnega duhovnega voditelja.

Prof. G. Thils
koncilski izvedenec

Naj bodo pridobitve znanosti še tako velike, njeno področje bo vedno omejeno. Vzdolž njenih mejá se razteza skrivnost. Čim daljše bodo te meje, tem več bo skrivnosti — Poincaré

Z A M L A D I N O

DVA
VELIKA DOGODKA!
Poslati astronavia v vesolje
— poslati mladega človeka
v svet in življenje. Za
oboje se je treba temeljito
pripraviti.

DVA VELIKA DOGODKA

V šoli za vesoljske polete se morajo astronauti podvreči najrazličnejšim preizkušnjam in vajam.

V posebnem stroju jih vrtijo z veliko hitrostjo. Dva dni in dve noči morajo vzdržati v kabini, v kateri je popolna tema in popolna tišina. Spravijo jih v breztežnostno stanje, v katerem morajo izvršiti razne naloge.

V prvi učni skupini je bilo 69 najboljših ameriških pilotov. Od teh jih je vse preizkušnje prestalo le sedem.

Poslati človeka v vesolje je tako velik dogodek, da se je treba nanj temeljito pripraviti.

Še večji dogodek za mladega človeka pa je iti v svet in življenje in z Bogom sodelovati. Za to se je treba še temeljiteje pripraviti.

ČLOVEK JE BOŽJI ODLIKOVANEC

Pri svetem krstu Bog človeka povzdigne v svojega otroka in dediča nebes.

Naša največja odlika je, da smo deležni božjega življenja. Zato smo dolžni skrbeti, da v sebi razvijemo čim lepšo božjo podobo, da ne zrasemo v spačena bitja, ampak v popolne, duhovno in telesno razvite ljudi in kristjane, vredne, da gospodujemo stvarstvu in da po smrti preidemo v večno življenje.

ČLOVEK JE BOŽJI SODELAVEC

1. Pri izpopolnjevanju stvarstva: Bog je ustvaril nebo in zvezde. Človeku pa je dal zmožnost, da si naredi daljnogled, s katerim more opazovati njihovo lepoto.

Bog je ustvaril morje, človek pa naj si zgradi ladje in podmornice, da se po njem vozi.

Bog je po vsej zemlji raztresel rudna bogastva, človek pa naj si jih poišče in z njimi olepša življenje.

Bog je ustvaril človeka in mu dal sposobnost, da z njim sodeluje pri ohranjanju in množitvi človeškega rodu na zemlji.

Bog sam neprestano vodi svet, človek pa naj z njim sodeluje pri izboljševanju življenja na njem.

2. Pri izpopolnjevanju samega sebe: Bog hoče, da sodelujemo z njegovimi darovi in se trudimo za krepost in svetost. „Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče“ (Mt 5, 48), je rekel Kristus.

Kar storimo v skladu z božjim načrtom, je dobro delo. Če dobro delo večkrat ponavljamo, si pridobimo stalno nagnjenje za dobro delo, ki se imenuje krepost.

Kreposti, ki si jih sami pridobimo, so naravne kreposti, npr. dobrot, iskrenost, srčnost, vztrajnost, pravičnost in vljudnost.

3. Pri odrešenju človeštva: Odrešenik je ustanovil Cerkev, da v njej vsi kristjani nadaljujemo delo odrešenja. Zato moramo drug drugemu pomagati, da se posvetimo in predvsem z ljubeznijo moremo največ storiti, da bo življenje ljudi bolj človeško in krščansko.

DANIJELOVE ZGODBE

22. NOVEMBRA. Zjutraj. Vso noč nisem zatisnil oči. Moram videti Lucijo, da ji povem, kaj mislim o njenem ravnanju. Tisti fantin pa bolje da mi ne pride pred oči!

Zvečer. Nimam nobene volje. Mama to opazi in se vznemirja. Vpraša, kaj mi je, a ji odgovorim na tak način, da takoj odneha. Po večerji sem vzel jopo in odšel.

„Kam greš?“

„Naokoli!“

Zaloputnil sem vrata, da mi ni bilo treba slišati prepovedi, ki je itak ne bi ubogal. Stekel sem po stopnicah in odšel v noč. Skoraj uro in pol sem se sprehajal po ulicah. Mir se mi je vračal, a z njim žalost in otožnost, kot še nikoli...

Počasi sem se vrnil domov.

24. NOVEMBRA. Odklonil sem vse, kar so mi ponujali tovariši, da bi me spet razvedrili, sam sem se sprehajal, brez cilja. Dan je bil siv; megla se je počasi spustila in pokopala mesto. Iskal sem Lucijo, a je nisem našel. Gotovo se me izogiba.

Ne vem, kaj naj mislim. Iz popolne potrnosti preidem nenadoma v upornost, nato v neumno upanje. Živeti v tem stanju, to je nekaj strašnega. Sem le jetnik svojih čustev, ki jih nikdar nihče ne bo poznal. Ne vedo, kaj se dogaja v meni. In, le kaj bi mi pomagalo, če bi vedeli? Ne bi me razumeli. Sam sem, neskončno sam!

2. DECEMBRA. Že osem dni nisem nič napisal, a je vse kot prej. Še vedno sem v temi, in stanje se slabša. Domišljam si, da mi rak grize telo in zajema vso mojo bit. Lucija je odšla in pustila v mojem življenju praznoto, ki se večja od dne do dne. In to občutim kot še nikoli v življenju. Zakaj?

4. DECEMBRA. Videl sem Lucijo na koncu ulice. Hotel sem steči za njo, jo prijeti za roko, govoriti z njo, povedati ji o svoji

ljubezni... a sem obstal na mestu, in le gledal, kako se je oddaljevala. Ne razumem zakaj.

V POSTELJI. Poezija o izgubljeni ljubezni.

*Zakaj si odšla, moj zaklad, ljuba moja,
in me pustila samega, na morju žalosti?
Brez jader je moja barka, in valovi, in vihra,
v neskončnem breznu moje roke veslajo v noč.
Kljub tvoji izdaji te bom še pričakoval
v vetru, v mrazu, če je treba; sprejemem,
ker hranim upanje, da ti bom še odprl svoj dom,
katerega vhod je moje srce, odprto za Lucijo.*

Polnoč je že odbila. Skušal bom zaspati...

(Priredil A. M.)

(Bo šc)

ME IN NAŠE SRCE

Sanje in iluzije prevladujejo v tvojem duševnem stanju.

Živiš v kraljestvu čistega in nesebičnega idealizma. Na žalost te to lahko vodi v skušnjavo, da si vse zamišljaš kakor v svojih sanjah, ne da bi pri tem mislila na pozitivnost in resničnost. Ko se prebudiš iz sanj ti ne ostane drugega, kakor razočaranje, neprijetno presenečenje in žalost. Izgubi se vera v nadnaravne ideale, ker si hranila svoj zasanjani ideal. Izgubi se zaupanje v duhovne vrednote ker nismo iskali spoznanja njih resničnega smisla.

PREVEČ ČUSTVENA SI

Celo pobožnost mladenke je v nevarnosti, da postane preveč čustvena. Doraščajoča deklica čuti zelo živo privlačnost do božanstva, vendar noče razumeti klica do vsakdanjih ponižnih žrtvujočih čednosti. Vara se nad resničnim smislom pobožnosti in usmiljenja. Ne išče drugega kakor čustveno gorečnost, tam kjer je najvažnejša pokorščina in žrtev.

BOGASTVO IN DUŠEVNE ZMOŽNOSTI

Po vsem tem, kar smo do sedaj videli bi se zdelo, da je duševnost mladenke le ubožstvo in slabost. In vendar je ravno nasprotno. Videli smo ugovore, nevarnosti, trpljenje te dobe, potom katerih se oblikujejo počasi hibice nove osebnosti. Ni namen zanikati dragocena sredstva niti pričakovanja. Vse te napake so samo presežki še neznanih kreposti, ki že obstojajo, se prebujajo druga za drugo in se razvijajo v skrivnosti mladenkine duše.

GRAJENJE OSEBNONSTI

Smoter grajenja je utrditi osebnost. Smoter so ta čudovita bohotnost, življenjska bujnost, žar in navdušenje, ki so sij in zaklad mladosti. Trdnost in izžarevanje kreposti, preprostost s seboj in z drugimi, iskrenost do življenja in resničnosti; navdušena stanovitnost v borbi za ideal bo uspeh tega dela. Tako boš znala ohraniti nedotakljive zaklade zvestobe, dobrote in ljubezni, ki jih boš morala podeljevati v vsakdanjem življenju in nekoč v tvojem lastnem domu.

OSVAJANJE TVOJE OSEBNOSTI

Želiš, da bi bila v bodočnosti, kakor podoba, ki si jo rada predstavljaš. Lik mlade krščanske žene, ki družī v sebi močno osebnost z ženskimi čarom, razsodnost z duhovnostjo. Tvoj sklep, da se boš od sedaj najprej borila proti svojemu vedenju razvajene deklice, proti svojim krivičnim zahtevam, proti ljubosumnosti, sebičnosti, preveliki čustvenosti. Hočeš prepojiti svoje bitje z močjo, znanostjo in življenjskim ciljem!

TVOJE DELOVANJE

Z eno besedo kar hočeš je pridobiti si močno osebnost polno življenjske moči, daleč proč od ozkosti duha, nerazumljive boječnosti, pa tudi daleč od fantovstva, ki tako malo pristoji mladenki. Osebnost si hočeš pridobiti in utrditi v letih študija.

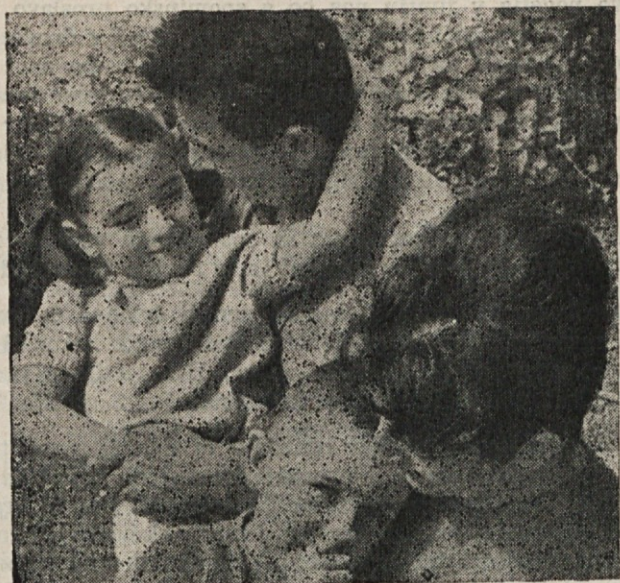
Ko si bila stara trinajst let si nerazločno občutila, da se v tebi dogaja fizična in duševna sprememba. Kar naenkrat ti niso več ugajale tvoje otroške zabave in tvoji otroški vzori. Želela si se umakniti iz svojih otroških iger in sanj, ki so te dotedaj očarale, ter začela delati načrte za bodočnost.

MED 13 IN 15 LETOM

Čudna leta so to. Lahko vprašuješ svojo mlajšo sestrico, sestrično ali mlajša dekleta v šoli, ki so v teh letih. Taka si bila pred kratkim časom ti. Zasopla, razburljiva, duševno preveč odvisna, boječa in obenem v skrbeh, kako bi vedno ugajala in zbujala pozornost. Rada ugovarja, se hoče postavljati celo pred mamo in starejšim v družini. Skriva svoje kreposti pod ponarejeno trdoto srca in pretirano brezčutnostjo. In vendar koliko skritih zakladov je v deklici, ki se začenja zavedati same sebe in išče svojo osebnost, ki se počasi prebuja kakor jutro v noči. Njena domišljija je sveža in mlada. Če se njeno srce zapira, je zaradi tega, ker začenja spoznavati važnost izbire iskrenega prijateljstva ali ker dvomi in se boji predati.

Priredila M. Mt.

V D R U Ž I N I

Človek je božja umetnina

Med vsemi živimi bitji na zemlji je človek na najvišji stopnji. V njegovem čudovito zgrajenem telesu biva neumrljiva duša.

Čeprav je telo umrljivo, ga spoštujemo, ker je orodje duše in ker bo nekoč vstalo od mrtvih in večno živelo.

Človek je na najvišji stopnji po svoji duši. Duše ne vidimo, ker je duh. Vemo pa, da jo človek ima, ker more razumeti in se svobodno odločati.

Razum človeku pomaga spoznavati resnico. Od vidnih stvari se dviga do nevidnih. Od stvari do Stvarnika.

Bog je človeku dal tudi svobodno voljo, da bi se svobodno odločal za dobro. Po razumu in svobodni volji je človek podoben Bogu.

DRUŽINSKI KOLEDAR

1. Prva nedelja v juniju nas bo s spominsko proslavo ob spomenu v Slovenski hiši predstavila 24 let nazaj v dneve, ko so naš narod pribijali na križ. Nekaj trenutkov bomo spet živeli postaje lastnega in skupnega križevega pota. Niso še tako pozabljene, da bi se nam ne utrnila solza ob njih. In ne smejo biti nikdar toliko pozabljene, da bi se sredi uživajočega blagostanja ne zavedali, da bo danes borba za resnico in svobodo, v kateri so naši bratje dali svoja življenja, še ni končana.

Iz našega iskrenega priznanja in spoštovanja veličine žrtve vseh padlih, naj otroci čutijo našo zavzetost za to resnico in svobodo.

5. Praznik sv. Rešnjega Telesa bo zaradi delnega delopusta zunanje zasenčen. Slovenske družine bodo mogle izkazati svojo posebno pozornost in ljubezen do sv. Evharistije s procesijo sv. Rešnjega Telesa v Don Boscovi cerkvi v nedeljo, 8. junija.

15. Otroški šolski koledar označuje ta dan skupno otroško prireditve vseh šol v Slovenski dvorani ob prazniku sv. Alojzija, mladinskega vzornika. Ne odrecite jim te pravice! Mesec junij naj nad slovenske družine, ki kot nekdaj tudi danes v njem časte in se priporočajo božjemu Srcu, prinese miru in ljubezni, ki ju svet ne more dati.

„...ZA TO VSAK DAN MOLIM.“

Gospo Marijo Repič Osterčevo srečujem vedno na sestankih za starše, ki pošiljamo otroke v slovenske šolske tečaje. Gospa je drobna, vitke postave in po svežem obrazu bi ji človek res ne prisodil devet otrok... Živijo v „zelenem predelu“ našega velemesta, v Palermu, kjer imajo lastno hišo. Najin pogovor je potekal v prijetnem in iskrenem okolju, odgovori gospe Marije so bili neprisiljeni, jasni in odločni. Zavestna krščanska mati in žena je, ki zmore vključiti ljubezen in materinstvo v nagli, tehnični tok dvajsetega stoletja.

Devet otrok imate, gospa Marija, ali ste srečna ob svojem materinstvu?

„Da, zelo sem srečna,“ mi je mirno odgovorila. „Čim več jih je, tem

bolj sem srečna. Zdi se mi, da sem postala prava mati šele takrat, ko sem jih že imela več.“

Vam je vzgoja v slovenskem duhu in navadah delala težave?

„Dokler niso hodili v šole, mi niso delali težav. Takrat sem jih lahko vzgajala v slovenskem duhu. Toda čim so prišli v šole, so zaradi drugih vplivov nastala gotova vprašanja. In tako se dogaja, da moram svoje otroke venomer opozarjati, na vendar govorijo slovensko.“

Katera doba se vam zdi pri vzgoji najtežja?

„Najtežje se mi zdi v pubertetni dobi. Posebno fantje postanejo tihi in malo zaprti ter hočejo biti samostojni. Seveda jim je v tej dobi treba posvečati posebno pažnjo. Za dekleta pa ne vem, kako je. S starejšo hčerko nisem imela prav nobenih težav, ostale — petero jih je! — pa so še pre-majhne, da bi mi jih povzročale.“

„Sicer pa se mi zdi, da so vse napake, katere imajo otroci, moja krivda. Morda jih ne znam pravilno vzgajati? Spominjam se besed iz sv. pisma... po sadovih boste spoznali drevo... Zato se trudim, da bi jih pravilno vzgajala.“

Kaj želite, da bi vaši otroci dosegli v življenju?

„Nobene želje nimam, da bi si moji otroci napravili kakšno posebno bogastvo. Želim le, da bi imeli globoko duševno življenje in za to molim prav vsak dan“

Kako potekata verska in spolna vzgoja vaših otrok?

„Spolna vzgoja mojih otrok poteka povsem naravno, saj vidijo, kako se v materi poraja novo življenje. Kadar čutijo potrebo, se rada razgovarjam z njimi. Čestokrat pa tudi sama napeljem pogovor na to, kot na primer: „Špet nam bo Bog dal novo sestrico ali bratca,“ ali „poglej, kako lepo deklico nam je dal Bog.“

„Že v prvih letih življenja jih učim, da vse izhaja iz Boga. Bog je ustvaril tudi reveže, ki so telesno ali duševno zaostali. Zato naj jih otroci spoštujejo in ljubijo, kakor ostale zdrave prijatelje.“

Kako pojmujejo vaši otroci denarno vprašanje?

„Otroci dobro vedo, da moram z očetovo plačo delati skoro „čudeže“, da se preživimo. Zato tudi nimajo nobenih posebnih zahtev ali želja. Sodelujejo s tem, da mi pomagajo varčevati. Vedno pa jim poudarjam, da nismo reveži, temveč se imamo prav dobro v primeri s tistimi, ki nimajo ničesar.“

Zato so mi z velikim veseljem pomagali štediti, ko smo si nabavljali lastep dom, ki jim zato tudi toliko pomeni.“

Gospa Marija, ali imate kakšne posebne, osebne želje?

„Seveda jih imam! In sicer, da bi svoje otroke videla že dorasle kot poštene in verne. Predvsem pa si želim, da bi se vsa moja družina združila tudi na drugem svetu. Za to vsak dan molim.“

Kaj menite o zadnji okrožnici sv. očeta?

„Zelo sem bila srečna, ko sem jo čitala, bila sem namreč vzgojena v njenem smislu... Bala sem se, da bodo nastale kakšne spremembe...“

Kateri dan je bil najsrečnejši v vašem življenju?

Gospa Marija je pomolčala za hip, nato mi je tiho odvrnila: „Oh, najsrečnejši dan je bil, ko sem držala v rokah svoje prvo dete in sem videla solze sreče na obrazu mojega moža...“

Na vaših otrokih se vidi, da so srečni. To dokazuje, da živijo v srečnem družinskem okolju. Kakšna pa je bila vaša mladost?

„Vedno sem bila srečna, čeprav moji starši niso bili premožni. Skromno smo živeli in sem bila že z majhnimi rečmi zelo zadovoljna. Težko mi je bilo samo takrat, kadar sem videla moje starše otožne. Ker so bili izseljenci iz Primorske, so svojo domovino zelo pogrešali. Da ne bi moji otroci prav tako trpeli, sem si zastavila sledeči cilj: kot mati moram moje stanje sprejeti kot božjo voljo. Apostolat nas mater je, da vztrajamo na mestu, kamor nas je Bog poslal. Pri tem je prav gotovo imel svoje namene, teh pa me v svoji človeški slabosti danes še ne moremo razbrati. Seveda bi tudi jaz zelo rada videla svojo rojstno deželo, saj sem imela komaj štiri leta, ko sem jo zapustila. Na vsak način pa bi jo rada videla pod drugim režimom, kakor je sedaj. Argentinski deželi sem zelo hvaležna, ker sem v njej postavila svoj dom. Predvsem pa sem ji hvaležna, da tukaj lahko svoje otroke vzgajam versko in narodnostno popolnoma svobodno.“

— —

Smeh in vrisk sta rapolnila hišo — otroci so se vrnili iz šole. „Mamica, odlično sem dobila...“, „Poglej, mamica, koleno sem si ranila...“, „Lačna sem, mamica,“ je vsak hotel prvi nekaj povedati svoji mami. Gospa Marija jih je srečna poslušala, da bi jim kaj odgovorila ali pripomnila, pa niso dopustili, saj so venomer čebljali in se je oklepali.

— —

Dolga pot proti domu me je peljala skozi velemesto, mimo visokih,

elegantnih in razkošnih hiš in tudi mimo skromnih, delavskih domov. Temno nebo je napovedovalo močno ploho. Zato so vsa vozila hitela in se prerivala, da bi čim prej prišla do svojega cilja. Zazdelo se mi je, da smo tuđi mi vseh teh dvajset let hiteli in stremeli za dosego cilja..., toda katerega? Koliko mirnejše in lepše življenje bi imeli, ako bi — kakor gospa Marija — čutili: naš apostolat je, da vztrajamo na mestu, kamor nas je poslal Bog... pri tem je gotovo imel svoje namene...

Pavlina Dobovšek

DRUŽINSKA POŠTA

SKUPNE POČITNICE

Kaj sodite o skupnem preživljanju počitnic fantov in deklet (razen organiziranega taborjenja) v manjših samostojnih skupinah?

Mislim, da je odgovor že vnaprej vsakemu jasen. Fantje in dekleta sami na počitnicah se gotovo ne bodo medsebojno vzgajali pa četudi bi vsak posameznik bil še tako dober. Spolni nagon je v doraščajočih letih premočan, da bi ga smeli tako podcenjevati. Fantje in dekleta se morajo res navaditi na skupno dru-

žbo, a ne v majhnih in „samostojnih“ skupinah brez vodstva. Še organiziranje skupnih mešanih taborjenj zahteva mnogo pažnje in skrbnega vodstva, kajti mladina se v teh skupinah formira v dobrem lahko pa tudi v slabem smislu. Improvizacije in „samostojni“ poskusi so igranje z življenjsko usodo mladih ljudi.

ZABAVA

Zakaj mladina išče zabavo dvojnič morale?

Naša narava je nagnjena k sla-

bemu. Kar je skrito, skrivnostno in neznanu vleče posebno še mladi neizkušeni rod. Ko spozna mladina nevarnost, ki se skriva za polmračnim lokalom je že pozno. Sodobni svet pozna in propagira spolnost le kot sredstvo uživanja in zabave. To je odgovor.

Zdaj pa vprašanje: Očetje in matere in vzgojitelji, ali ste kdaj povedali mladim v čem je lepota in veličina spolnega življenja, ljubezni in odpovedi? Ste kdaj jasno govorili z mladino o tem kam jih lahko zavede „zabava“ v dvomljivih lokalih in da to zabavo plačajo najprej z denarjem potem pa z duševnim in telesnim zdravjem. Ste jim govorili o drogah in o prostituciji in o preziru, ki ga čuti to „dvomljivo očolje“ do družine in plemenite ljubezni?

Če niste govorili o tem — niste storili svoje dolžnosti.

DEKLETA

Kaj se vam zdi, ali je prav, da gredo 15—16-letna dekleta sama na zabavo, ki traja čez polnoč?

Vprašanje ne pojasni ali bodo dekleta igralle domine ali kaj drugega, če bo družba mešana in če bo na kraju zabave kaj pametnega nadzorstva ali ne. Vendar ker verjetno ne mislite na punčke, ki se zabavajo z ročnim delom, bi rekel da imam pomisleke celo za nenadzorovano plesno zabavo s pijačo pred polnočjo, posebno v javnem ali poljavnem lokalu. Zabava v družinski hiši, (pri dobri družini) je druga

stvar. Sicer je težko dajati splošne odgovore. Prihodnjič bi želel da vprašate bolj konkretno. Seveda bi bilo dobro vedeti, kdo bo dekleta peljal na zabavo in domov, se Vam ne zdi?

KAKŠNO ZABAVO?

Vemo, da mladina potrebuje zabavo. A kakšno naj ji nudimo oz. dovolimo?

Ker Vam ne morem napisati zabavnega priročnika, se moram omejiti na nekaj glavnih načel.

Mladina mora porabiti svoje energije v zdravi zabavi, ki je tudi neke vrste delo. Zato šport vseh vrst, izleti in skupno delo, gledališče, koncerti, razni krožki, organizacije, pa tudi socialno delo in podobno.

Mladina naj si išče svojo zabavo, Vi le glejte, da bo prej Vaš otrok povedal, kam gre. Če se Vam zdi, da je kaka zabava le pretveza za kaj drugega, odkrito govorite.

Ne pozabite, da morajo fantje in dekleta vsaj del svoje formacijske dobe preživeti v ločeni fantovski in dekliški družbi, ker se med seboj bolje počutijo, so bolj mirni. Deloma pa jim pustite tudi mešano družbo, da se navadijo drug na drugega.

V glavnem vedite, da se bo mladina dobro počutila le tam, kjer bo optimizem, veselje, delavnost, ljubezen pa četudi napor.

Lenoba, mehkužnost, ljubimkanje in brezcilnost so smrt vsake skupinske in tudi osebne zabave.

Podporni sklad za „Razvoj narodov“

Sveti oče je v sredo, 26. marca 1969 med svojo avdijenco na koncu svojega navadnega govora napovedal ustanovitev Podpornega sklada za „Razvoj narodov“, ki se bo predvsem porabil za podporo kmetov v Kolumbiji pri izvedbi njihove agrarne reforme.

„Danes je dve leti, ko smo objavili okrožnico „O delu za razvoj narodov“. Cilj, ki smo si ga določili, je bil: zbuditi bolj živo vest ljudi pred žaloigro sto milijonov naših bratov, ki prenašajo lakoto, bolezn, nevednost (zaradi neznanja branja in pisanja) in bedo.

Ponovno smo prosili, da bi jim preskrbeli izdatnih pripomočkov, da bi se mogli sami organizirati, da bi vsaka oseba tako dosegla popolni razvoj.

Pozvali smo vse dežele, da bi izvedle bolj pravično razdelitev obilnih naravnih sredstev, s katerimi je Bog obogatil zemljo. Povabili smo k sodelovanju vse narode, da bi z njimi delili čuda tehnike in znova postavili gospodarski red na bolj pravično podlago, da bi tako omogočili vzajemni razvoj vseh narodov.

Tako smo torej ob drugi obletnici okrožnice „O delu za razvoj

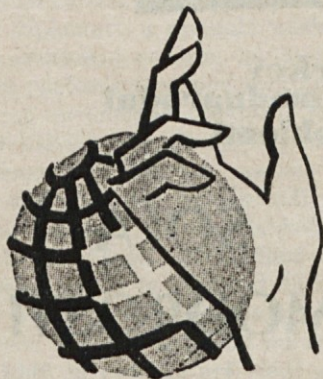
narodov“, kot podaljšanje svojega obiska Latinske Amerike, sklenili, ustanoviti posebni „Podporni sklad“, kolikor imamo možnosti za razvoj te ljubljene celine. Imenoval se bo Podporni sklad za „Razvoj narodov“.

Z veseljem pozdravljamo dr. Filipa Herrera, ki je v družbi drugih sodelavcev pri tej avdijenci. Doktor Herrera bo odgovarjal, da se bo ta podporni sklad kolikor mogoče kar najbolje porabil za blagor naših bratov Latinske Amerike. Zahvaljujemo se mu, da je postavil v službo naše zamisli ustanovo, ki jo vodi.

Ta podporni sklad bo služil najprej za pomoč kmetov v Kolumbiji, da bodo mogli izvesti agrarno reformo v svoji deželi, ki smo jo imeli srečo obiskati.

Naj bo ta skromni prispevek vidno znamenje Kristusovega klica, da podpiramo ljudi, ki trpe, obenem pa naj bo spodbuda za vse tiske, ki delajo za razvoj narodov v kraju velike družine človeštva“.

G. M.

**Cerkev
in mednarodni
problemi**

ŠOLA MODROSTI

Pontifikalna cerkvena akademija ima svoje prostore v renesančni palači na trgu Santa Maria sopra Minerva. Palača na zunaj ne vzbuja večje pozornosti, kakor se to nasploh ne sme dogajati pri diplomatih, ker mora njihovo delo ostati zavito v skrivnostno nevidnost — delati morajo mnogo, toda učinki ne smejo na površje. Nasprotni palače pa je ena izmed najbolj zanimivih rimskih cerkva z naslovom Svete Marije nad Minervo, to je, da je svetišče zgrajeno na razvalinah starega rimskega templja, posvečenega boginji Minervi. Tudi to more imeti svoj pomen! Na dnu našega dela naj bodo povsod vidne sestavine minljivosti — večno je samo tisto, kar je zgrajeno v tihi zvestobi pravih sestavinam duhovnosti.

Pontifikalna akademija pa ni zgrajena na razvalinah. Ko je leta 1951 slavila svoj dvesti petdesetletni jubilej, je bil med udeleženci slavja tudi državni podtajnik in kasnejši kardinal Montini, danes papež Pavel VI. Olenem s kardinalom Cicognanijem je bil med duhovniki - dijaki, ki so se za cerkveno diplomacijo izšolali na tej akademiji. Šola je dala mnogo papežev, tako papeža Klementa XII., Leona XII., Leona XIII., Benedikta XV. Toda doslej nobeden njenih gojencev ni bil prištet med svetnike ali blažene. Najbolj vidni cerkveni diplomati pa so izšli iz te šole in sta zlasti slavna kardinala Consalvi in Rampolla, državni tajnik Pija X. kardinal Merry del

Val pa je edini s procesom za beatifikacijo ali svetnika, vendar bo proces trajal še dolgo, kakor navajajo viri.

Ob proslavi v letu 1951 je kardinal Tardini predaval o tem, kaj je cerkvena diplomacija in se dotaknil tudi kritičnih pripomb o delu cerkvene diplomacije. Opozarjal je na zakladnico izkušenj, ugotavljal velik prestiž in ugled vatikanskih odposlancev v mednarodni službi in ponovil resnico, da se naloge cerkvene diplomacije niso zmanjšale, ampak v novem svetu povečale. Poleg tehničnih nalog sili namreč v ospredje globoka modrost in širina kot glavna oznaka cerkvenih diplomatov.

Akademija ima danes razmeroma malo gojencev. Med 31 duhovniki, ki v poslopiju tudi stanujejo, jih je 26 iz evropskih dežel in izmed teh jih je še vedno 18 Italijanov. Rektor zavoda škof Nino Paro je priznal, da je moral slišati nekaj pritožb, češ da imajo Italijani v zavodu prednost, toda rad je podčrtal, da krivda ne pada na vodstvo zavoda ali na italijanske škofo, ampak na škofo iz drugih držav, ki se pač ne ustavljajo dovolj pri pravici in dolžnosti, da smejo v zavod vsi, ki bi jih krajevni škofoje priporočili. Nekoč so bili gojenci res samo iz plemiških družin cerkvene vatikanske aristokracije, toda teh je bilo vedno manj in jih danes ni. Pač pa je zelo pomembno, da so med gojenci z drugih delov sveta, na prvem mestu duhovniki-kandidati iz Afri-

ke. Kmalu bo končal študije duhovnik Mohoto iz Kenije, ki je nekak sedanjega predsednika Kenije Kenyatta. Nekaj kandidatov je iz Kanade, eden celo iz Filipinov.

Če se je zbor kandidatov zelo spremenil po zunanjih lastnostih, pa se ni skoraj nič spremenil učni načrt. Še vedno drži, da morajo gojenci pontifikalne akademije opravljati največ študijskega dela. Na nobenem rimskem duhovniškem zavodu ni toliko študij. Dopolodne so vsi na predavanjih na Gregorijani za doktorat iz cerkvenega ter mednarodnega prava, popoldne pa imajo enako število ur za predavanja na akademiji zlasti za študij jezikov in za predmete iz cerkvene diplomatske službe. Vsak kandidat mora ob koncu študija na akademiji popolnoma obvladati vsaj še dva moderna svetovna jezika.

Škof Pino pa se mora boriti z enakimi težavami, kakor so postala delež celotnega cerkvenega življenja po koncilu. Najbolj pogosto se sliši očitke, da so nunciji le preveč diplomati, a premalo udeleženi pri izvajanju reform, ko je treba nove pastoralne naloge izvajati tudi na mednarodni ravni. Nekateri kritiki celo obsojajo sleherni diplomatsko aktivnost zaradi njenih čudnih osnov, včasih tudi sumljivih zaradi moralne lahkotnosti in brezbriznosti. Toda škof Pino odgovarja, da je moderni diplomaciji glavni vzgled ravnanje papeža Janeza XXIII., ko je bil nuncij leta 1945 in pozneje pri vladi gene-

rala de Gaulla v Franciji. General je od nuncija Roncallija terjal, da mora Cerkev odstaviti 33 francoških škofov zaradi njihovega obnašanja pod režimom maršala Petaina. Zadeva je bila težka, vendar je ravno Roncallijeva diplomatska spretnost dosegla, da je moral general omejiti svoje pritožbe samo na tri škofe, a je moral potem še te umakniti. Če se na eni strani nekateri branijo pred diplomatskimi skrivnostmi, pa so drugod preobčutljivi, kadar nunciji res posegajo v delo episkopata raznih držav čisto iz pastirških vidikov in potreb. Pri tem so pa najbolj občutljivi škofje raznih južnoameriških držav.

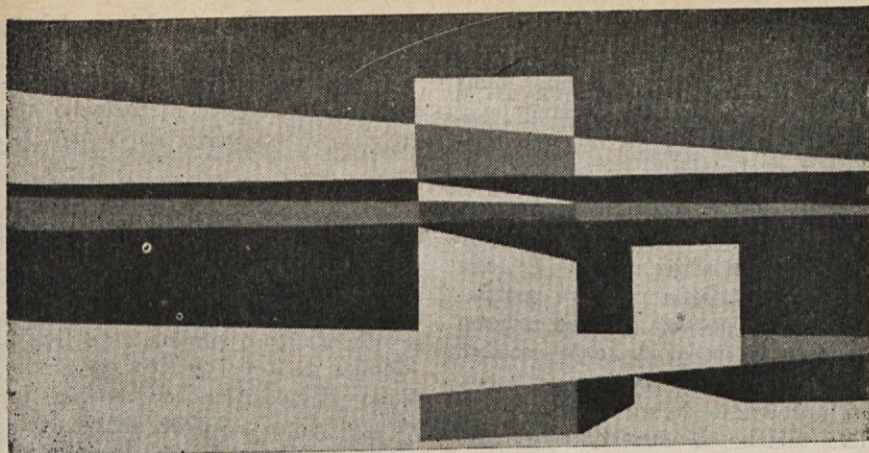
Zato bo morala Pontifikalna akademija močno skrbeti za utrditev in poglobitev prave modrosti tudi na polju cerkvene diplomacije. Škof Pino je izjavil, da namen „šole ni kandidatov ziomiti hrbtenico“ pred službo v kuriji. Vsakdo se v akademiji vežba po lastni volji in je svoboden vsak

trenutek izstopiti. Tudi kandidatov ne vabi v diplomacijo kak poseben vidik kariere, saj so tajniki in svetniki po nunciaturah zelo slabo plačani — povprečna mesečna plača je 160 dolarjev, a jim od tega odštejejo stroške za stanovanje in hrano. Poleg tega morajo biti gojenci — pa tudi ministanti v vatikanski kuriji — ob sobotah in nedeljah vključeni v dušnopastirsko delo in sicer po najbolj ubogih farah v predmestjih ali pa po takozvanih slumih ali villas miseria.

Sijaja ni več, je škof Pino zaključil svoja izvajanja, nalagajo pa se velika bremena učenja in presojanja, kakor to terjajo novi pogoji sodobne civilizacije. Izmed Slovencev, ki so končali Pontifikalno akademijo, je danes prelat dr. Jože Žabkar, papežev zastopnik pri UNESCO v Parizu, kjer se njegov položaj istoveti s stopnjo nunciature.

Ruda Jurčec

Razumski odstop od vere je posledica npravnega prestopka. Pod vplivom strasti si človek zaželi, da Boga ne bi bilo. A pod vplivom te želje se končno prepriča, da Boga ni. — Duplessy

Sveta Monika, mati svetega Avguščina

Na matere, ki so dale življenje velikim ljudem, radi večkrat mislimo in jih spoštujemo. Ena izmed teh je mati nemškega pesnika Goetheja. Posredovala mu je sijajne naravne zmožnosti, veselje do življenja in pisanja. Tako je po svojem sinu prišla v svetovno književnost.

MATI MONIKA

Monika, mati vélikega svetnika Avguščina, pa je prišla v bogoslužje vesoljne Cerkve. Njenega sina zaradi njegovega globokega mišljenja in silnega verskega duha, še danes po 500 letih občudujemo. V prošnji pri maši njemu v čast molimo: „O Bog, ki si milostno sprejel solzé blažene Monike za spreobrnjenje njenega sina Avguščina...“

Zveza med materjo in sinom sega tudi na drugi, v nadnaravni svet, v svet kreposti in svetosti. Sin Avguštin je v svojih „Izpovedih“ svojo mater Moniko ovekovečil in ji pripravil važno mesto v cerkveni, verski književnosti. Vendar njen sin vedno daje prvo mesto Bogu, ki so mu ga pomagale najti solze njegove dobre matere. O njej pravi: „Ne bom zamolčal tega, kar nosim v svoji duši o tisti služabnici, ki me je nosila v svoji notranjosti. O čemer bom zdaj govoril, niso njene kreposti, ampak milosti, katere si ji ti podaril.“

KJE JE BILA DOMA?

Tagaste, okraj Constantina v Severni Afriki, Alžiru, ki je tedaj pripadala rimskemu cesarstvu,

je bila njena domovina. Če si hočemo prav predstavljati Avguščina in njegovo mater, moramo imeti pred očmi značilno temnorjavo, ožgano barvo, ki jo imajo numidijski prebivalci.

V deveti knjigi svojih „Izpovedi“ Avguštin mojstersko popisuje otroška leta svoje matere. Iz tega sinovega poročila moremo spoznati, da je bila sveta Monika pristna ženska, iz mesa in kosti, zmožna delati tudi slabo. To nam je vsem, ki prebivamo še na zemlji, v veliko tolažbo. V deveti knjigi „Izpovedi“ velikega sina svete Monike tudi beremo, da je bila vzgoja v domu staršev njegove matere stroga in krščanska. Vse hčere je vzgajala stara, toda verna in skušena služkinja. Bila je dobra, pa tudi stroga in odločna. Zнала je tudi svariti in grajati, kadar je bilo treba.

Starši so Moniko, ki je bila sicer skromna in zmerna, večkrat poslali v vinarno po vino. Mladenka Monika je bila tedaj polna življenja in vihrave hudomušnosti. Zato je vedno iz vrča z ustnicami posrkala nekaj vina, toda bolj iz nagajivosti kakor pa iz hrepene nja po pijači. Toda prav to je bilo zanjo nevarno. Navadila se je vina. Začela je vedno več piti. Včasih je z užitkom spila več polnih kozarcev vina. Vendar nikoli ni pila toliko, da bi izgubila razsodnost. To pripoveduje sveti Avguštin o svoji sveti materi. Ko je bila njegova mati že starejša, ji je sin v prepiru rekel pijanka. Ta

beseda je nanjo naredila podoben vtis ko Gospodov pogled na Petra. Zasadila je meč globoko v njeno mehkočuteče materinsko srce.

ŽIVELA JE NARAVNO

Pozneje ni Avguštin zapisal nobene slabe besede o svoji materi, ampak je vse njegovo pisanje že poveličevanje njene svetosti. Sveta Monika se torej v svojem deklisškem življenju ni zatajevala in strogo pokorila kakor druge svetnice, ampak je živela naravno in preprosto.

„Ko je dosegla starost, v kateri so se tedaj hčere poročale, so jo izročili možu,“ piše o materi njen sin in potem še dostavlja, da se je skrbno prizadevala, da bi svojega moža pridobila za Boga.

Zanimivo je, da Avguštin v svojih spisih nikoli ne omeni imena svojega očeta Patricija. Njegov oče je bil namreč pogan. Pozneje je postal katehumen; pripravljaval se je na krst. Toda krstiti se je čal šele na smrtni postelji. Bil je tip tistega izobraženca, ki se sicer zanima za krščansko vero, pa se kar ne more odločiti, da bi se vere oklenil in po njej tudi živel.

DOBRA ŽENA

Monika se je prizadevala, da bi ga pridobila za Boga. To poročilo je pohvala velike dobrote in izredne krščanske ljubezni te svete matere. Zaradi vzornega krščanskega življenja jo je njen mož občudo-

val in zelo spoštoval. Njegovo ne-
vero je prenašala s tako ljubezni-
jo in vedrostjo, da med zakoncc-
ma ni prišlo nikoli do najmanjše-
ga prepira. Mati Monika je vedno
zaupala v božjo usmiljenje do svo-
jega moža in sina svetega Avgu-
ština.

Njeno duhovno veličino in glo-
bino lepo izražajo besede: „Po-
obleki je bila žena, po veri pa
mož. Bila je odločna; imela je
ljubezen, katere je zmožna le ma-
ti. Odlikovala se je v pobožnosti,
ki jo more imeti samo krščanska
žena in mati. S svojim prijaznim
in ljubeznivim značajem je pridobila
celo svojo taščo, ki jo je prej
zaradi različnih čenč opravljala.

Njen sin Avguštin je bil prvo-
rojenc. Tedaj je bila navada, da
otrokem niso podeljevali zgodaj
svetega krsta. Zato je Avguštin te-
daj, ko je bil že dijak, hodil po
poti, ki je bila zelo različna od
poti njegove matere. Ko je njego-
va mati videla svojega sina, da se
je oddaljeval od prave poti, je zno-
va trpela porodne bolečine. Ven-
dar pa je pokazala veliko krščan-
sko srčnost, ko ni hotela več ži-
veti skupaj s svojim sinom, ko je
živel v manihejskih krivoverskih
zmotah in se valjal v blatu ne-
čistosti. Da bi rešila svojega sina,
je prosila milanskega škofa Am-
brozija, naj vpliva nanj, da bi se
spreobrn timer. Škof ji je odgovoril, da
njen sin zdaj še ni dovzeten za
pouk, ker je vse preveč vklenjen v
verige novega krivoverstva, ven-

dar je že nekoliko nevoljen izjavil,
da je nemogoče, da bi se pogubil
sin, za katerega je mati pretočila
toliko solzá.

Vendar njen sin Avguštin se ni
bal alpskega mraza. Postal je pro-
fesor v Milanu. Da bi spolnil željo
svoje matere je začel poslušati go-
vore milanskega škofa Ambrozija.
V Milanu je mati Monika skrbela
za hišo. Tu je doživela spreobr-
njenje svojega sina. Stara 55 let
se je s svojim sinom vrnila v Afri-
ko.

SMRT SV. MONIKE

Dolga pot po Italiji do prista-
nišča Ostia jo je zelo utrudila.
Čutila je, da se ji bliža konec živ-
ljenja. Njen sin je že prejel za-
krament svetega krsta v milanski
baziliki. Spolnila se je želja tiste
vélike žene, katere srce je bolj
ljubilo večnost ko minljivost. Pod
posebnim vplivom milosti sta ime-
la sveta mati in sin razgovor o
resnici, o življenju, ki ga oko ni
videlo in uho ni slišalo. Govorila
sta o nebesih, kjer se Bog sam ra-
zodeva dušam, ki so ga v življenju
ljubile.

Ko je mati Monika ponoči umr-
la, se je njen sin Avguštin zbudil.
Pred seboj je videl mrtvo pobožno,
božjo služabnico, ki je bila tako
dobra in ljubezniva z njim. In jok-
al je nad seboj in po njej, ki je
jokala, da bi ga pridobila za Bo-
ga in vedno zaupala v njegovo
usmiljenje do svojega sina.

Gregor Mali

RAZGLASITEV SLOVENSKE METROPOLIJE

GOVOR ŠKOFA
MAKSIMILJANA DRŽEČNIKA

Častiti sobratje v škofovski in duhovniški službi, predragi verniki!

Sveto pismo stare zaveze nam pripoveduje v Ezdrovi in Nehemiji knjigi, kako so se Judje, oziroma Izraelci rešili iz babilonskega ujetništva ter si zopet uredili svojo domovino, zgradili porušeni Jeruzalem in zgradili tudi obzidje jeruzalemsko. Prav te dni so se nekateri izmed vas, gotovo tudi iz ljubljanske nadškofije, vrnili iz potovanja jeruzalemskega. Obiska-

li so sveto mesto, kjer še danes stoje zidovi jeruzalemski, ki so jih takrat Judje pod vodstvom voditelja Nehemije postavili. In potem, pravi Nehemijeva knjiga, so blagoslovili to novo obzidje Jeruzalema in obhajali slovesnost z daritvami in se silno veselili, zakaj — pravi Nehemija — Bog jim je pripravil veliko veselje. Tudi žene in otroci so se veselili, njihovo veselje se je daleč naokoli slišalo. Romarji jeruzalemski si lahko predstavljate, kako se je rajanje judovskega ljudstva slišalo daleč naokrog z vrha jeruzalemskega pogorja, judovskega pogorja, kjer stoji Jeruzalem.

Dragi verniki! Tudi naše slovensko ljudstvo doživlja danes nekaj podobnega. Bog nam je dal doživeti veliko veselje. Po dolgih stoletnih preizkušnjah, po izselitvi celih slovenskih pokrajin v času zadnje vojne smo se po božji dobroti zopet vrnili na svoje domove in si uredili svojo domovino.

Z ustanovitvijo slovenske metropolije je dobila naša domovina tudi cerkveno ureditev, nekako duhovno obzidje, postala je samostojna cerkvena pokrajina s svojimi mejami. Tudi naše veselje je veliko, vendar ni popolno, ker del slovenskega ozemlja je še ostal izven cerkvene provincije, to je naša Goriška. Vendar smo prepričani, da se bo ob svojem času tudi to zgodilo. V tem upanju se tudi danes veselimo.

Kakšen je pomen tega važnega zgodovinskega dogodka? Na to

vprašanje bi želel na kratko odgovoriti.

Najprej se nam pomen tega dogodka razodeva v zvezi s svetima bratoma Cirilom in Metodom. Gotovo ni naključje, da se je ustanovila slovenska metropolija ob času, ko obhajamo 1100-letnico smrti sv. Cirila. Pred dvema letoma smo se spominjali 1100-letnice njunega potovanja v Rim ter ob priliki priredili veliko romanje v Rim. Sveta brata sta potovala v Rim s trojnimi namenoma: prvi je bil potrditev slovenskega bogoslužja; drugi: posvetitev učencev, ki sta jih pripeljala s seboj; tretji: posvetitev Metoda v škofa in ustanovitev slovenske cerkvene pokrajine, metropolije. Metod je bil res posvečen v škofa in povzdignjen v nadškofa za Veliko Moravsko in Panonijo. To se je zgodilo ob prizadevanju in posredovanju slovenskega kneza Koclja v Blatogradu. To je bilo veliko zgodovinsko dejanje, a je bilo zaradi nestrpnosti nemških škofov po smrti sv. Metoda uničeno. Metodovi učenci so bili izgnani iz Velike Moravske ter Panonije. Če se to ne bi zgodilo, bi bilo ogromnega pomena za nadaljno zgodovino Slovencev: Panonija bi bila ohranila slovenski značaj. To je bila obsežna pokrajina znotraj velikega kolena reke Donave. Njene meje so bile: na severu Donava od Budimpešte do izliva reke Rabe, nato ob Rabi do blizu Gradca, nato proti jugu zahodno od Maribora, preko Drave do razvodja med Dravo in Savinjo, nato ob Dravi do Srema.

II

Danes je pomen metropolije nekoliko drugačen. Naša domovina ima svoje ustaljene, kakor upamo trdne in dobro zavarovane meje. Ustanovitev slovenske cerkvene provincije pomeni za nas danes potrditev naše narodne samobitnosti: da smo Slovenci samostojen narod, ki ima v zboru drugih krščanskih narodov svojo posebno nalogo, svoje zgodovinsko poslanstvo. O tem ni nobenega dvoma. Če verujemo v Boga in v božjo

Apostolski administrator Slovenskega primorja škof dr. Janez Jenko

previdnost, potem vemo, da ima celo vsak človek posebno od Boga določeno nalogo, prav tako vsaka družina in še v večji meri vsak narod. Gotovo je, da narodi ne nastajajo slučajno ampak pod vodstvom božje previdnosti. Slovenci imamo kot krščanski narod predvsem trojno nalogo:

1. da temu življenjskemu prostoru, ki nam ga je odkazala božja previdnost, utisnemo krščanski pečat, da se trudimo po svojih močeh prekrasiti slovensko ljudstvo z duhom krščanske ljubezni in bratstva in da ohranjamo iz roda v rod luč Kristusovega evangelija;

2. da sodelujemo za razširjenje božjega kraljestva v misijonskih deželah. Te velike naloge so se živo zavedali naši veliki misijonarji: Friderik Baraga, Ignacij Koblehar, Franc Pirc in lepo število slovenskih misijonarjev in misijonarjark, ki še danes uspešno delujejo v Indiji in Afriki, v južni Ameriki in do nedavna tudi na Kitajskem;

3. naše prav posebno poslanstvo pa je delo za edinost kristjanov, to je ekumensko poslanstvo. Na to poslanstvo nas je opozoril božji služabnik Anton Martin Slomšek s svojim apostolskim delom za edinost, zlasti z ustanovitvijo bratovščine sv. Cirila in Metoda.

III

Srce nam narekuje, da se ob razglasitvi slovenske metropolije ob

koncu spomnimo še Matere božje in svetega Jožefa, katerega praznik danes obhajamo.

Najprej z veseljem izročamo slovensko Cerkev varstvu Matere božje. Slovensko ljudstvo se je v vsej zgodovini odločalo in odlikovalo po ganljivi pobožnosti do Matere božje. Številna Marijina božja pota pričajo o tem. Spomnimo se najvažnejših: Brezje na Gorenjskem, Sveta Gora na Goriškem, Ptjuska gora na Štajerskem ter Svete Gore ob Sotli. Izven mej naše domovine so ostale sv. Višarje ter Gospa Sveta na Koroškem. Spominjata nas naših bratov, ki se izven meja domovine bore za svoj materin jezik in narodni obstoj. Tudi njih se danes spominjamo z bolečino v srcu ter jih skupno s slovensko Cerkvijo izročamo varstvu naše skupne Matere.

Nadalje izročamo slovensko Cerkev v varstvo sv. Jožefa. Častimo ga kot varuha vesoljne Cerkve, častili ga bomo radi tudi kot varuha slovenske Cerkve. Končno se obračamo še k sv. bratoma Cirilu in Metodu, zavetnikoma ljubljanske nadškofije ter drugima zavetnikoma mariborske škofije, naj s svojo priprošnjo pri Bogu tudi ona, ustanoviteljica prve metropolije na slovenskem ozemlju, pripomoreta, da bo slovenska Cerkev vedno bolj uspešno izvrševala svoje veliko duhovno poslanstvo v čast božjo, v zveličanje duš ter v blagor vsega slovenskega ljudstva. Amen.

ZLATO VEČNEGA JUDA

Hugo Wast

Kohen je šel okoli križa. Na ploščadi, ki je obvladovala ogromen prostor, so se že začele prikazovati glave prvih oddelkov. Iz vseh kotov mesta so se po cestah in ulicah začele spuščati stotine avtomobilov, tramvajev, tovornih avtomobilov, polnih deklet v belih oblekah, in fantikov v nedeljskih oblekah s pentljami na rokavih. Ta vojska se je gibala in se pomikala naprej kakor popoln stroj, ki so ga desetkrat prekusili. Bil je osupljiv pogled, da je človeku zastajal dih.

Duhovnik je vzkliknil presenečeno:

„Glejte čudež!“

Natančno ob osmih so se neštete klopi po prehodih napolnile z nežnimi otroškimi nogami, na katere je sijalo oktobrsko sonce, se lesketalo v pajčolanah, v očeh in dušah. Na obhajilo je čakalo 107.000 otrok, 20.000 več kakor so računali!

Kohen je odšel s ploščadi in umolknil pod vtisom te prelepe slike. To minuto so štiri strani križa obstopili

cerkveni dostojanstveniki v mašnih oblačilih in duhovniki v belem. Ni se mogel ne umakniti, ne stopiti naprej in je moral ostati na mestu.

Na oltarjih, kjer so štirje kardinali začeli maševati, se je lesketalo tristo ciborijev, napoljenih s hostijami, ki naj bi jih pri maši posvetili.

S poveljniškega stolpa je napovedovalec popisoval slovesnost in njegove goreče besede so letele po svetu.

Sto tisoč klečeč otrok je tvorilo jasen, živ križ sredi temne in goste sence. Okrog njih je kločalo čez milijon ljudi, ki so pokrili vse vrtove.

Prišlo je povzdigovanje.

Napovedovalec je naznanil, da bo čez nekaj kratkih trenutkov Kristus sam po duhovnikovem zarotenju prišel v svoji kraljevski resničnosti in spremenil ta kruh in to vino v svoje telo in svojo kri.

Njegove besede je sprejel veličasten molk.

Kohen je čutil, da ne more več

stati. Padel je na kolena in, ne da bi hotel, častil največjo katoliško skrivnost in po njej nežno in globoko versko resnico o obhajilu, ki iz vseh vernikov dela eno samo telo. Boj, ki ga je začela milost v tem trmastem srcu, je sladko utripal v milijonih src, ki niso vedela, od kod izvira njihov skrivnostni nemir.

Ko je Kohen zmeden in razburjen vstal, je videl, kako tristo duhovnikov v belem in s štolo okrog vratu stopa po stopnicah, s pokritim ciborijem v rokah, da ne bi veter odnesel posvečenih hostij.

Veliko duhovnikov je sedlo v avtomobile, ki so jih čakali, ker so morali obhajati otroke, ki so klečali sto in sto metrov daleč.

Ubogí Mauricio je iz svojega skrivališča gledal prihod Kristusov v čista usta, goreča srca. Začutil je, da so njegove oči zdaj zaznamovane za vso večnost. Kdor je to videl, bo gledal to vedno, čeprav bo preklinjal Boga in se s pestmi bil po bolečih sencih.

Vzkliknil je potihó, kakor da hoče ugovarjati po svoji judovski veri:

„Gospod vem, da boš vstal in se boš usmilil Siona. Kajti, zares, prišel je čas posvečenja...“

„Nedvomno jih bo veliko, med njimi udje sanedrína, verovalo v Njega, toda zaradi farizejev ne bodo izpovedovali vere, da jih ne izženo iz sinagoge. To je zato, ker bodo bolj ljubili slavo ljudi kakor slavo božjo.“

Maše je bilo že konec, a duhovniki so še kar naprej delili obhajilo v čudovitem redu. Pol ure nato so

bili vsi otroci obhajani, ne da bi se ganili z mesta in so se zahvaljevali, ponavljajoč molitev, ki jo je kakor drugi nebeški kruh delil napovedovalec s svojega stolpa. In vsega je bilo konec prej kakor v poldrugí uri!

Mikrofon je nato naznanil kardinala-legata, ki se je prikazal na koncu ceste in blagoslavljal ljudstvo.

Kardinal je začudeno stopal med stotisoči malih obhajancev, ki so ga pozdravljali s papeževimi in argentinskimi zastavicami. Njegove teme zenice so zalile solze.

„To je raj!“

Kohen je odšel po stopnicah in zbežal pred milostjo, ki ga je preganjala. Tedaj je prišel kardinal in spet se je moral prikloniti, da je dobil blagoslov Križanega.

„Gospod, usmili se Siona!“ je vzkliknil in pobegnil...

Njegove pisarne so bile v velikí stavbi na Avenidi de Mayo.

Ko je bolj iz navade kakor iz potrebe šel tja, je videl letake, ki so klicali moške k obhajilu, o polnoči na trgu pred vladno palačo.

Nejevoljen je prebral povabilo. Kako? Ali jim ni zadostovalo, da so začarali otroke? Ali so morda upali, da bodo ljudje kakor on poslušali klic Kristusa sleparja?

Na pisalniku je našel pismo od Tamare, ki je kdo ve kako morala zvedeti, da je šel v Palermški park:

„Efraim se je pridružil malikovalcem. Pusti ga!“

Ne! Bog je bil priča, da je v njegovem srcu ostala vera iz Tamara muda nedotaknjena. Toda hotel se

je udeležiti obredov, ki so nekdaj bili ljubi njegovim očem. Hotel je videti, koliko je bilo še krščanskega poganstva v tem buenoaireskem ljudstvu, ki so ga toliko obdelovali liberalizem, judovstvo in brezbožništvo.

To je bila sramota in lažnjiva utemeljitev! V resnici ni hotel ne vedeti, ne videti ničesar. Bežal je kakor oslepel in tipal po temi. Gnala ga je nevidna, sladka roka, ki se ji ni bilo mogoče ubraniti. V ušesih so mu šumeli talmudski nauki, ki so se mešali z vrsticami Novega Zakona: „Težko je brcati proti ostnu.“

Zvečer je ostal v pisarni in se namenil, da bo pregledal pošto.

Pozvonil je telefon in prepoznal ljubljeni Martin glas:

„Hvala Bogu, da sem te dobila! Desetkrat sem klicala na domu... Kje si bil? Hotela sem ti povedati, da sem konec koncev davi šla k obhajilu. Duša mi je polna svetlobe... Zakaj nič ne odgovoriš?“

„Klicala si me, da bi mi povedala, da si odpadla od vere,“ je nedokritosrčno odgovoril Mauricio.

„Da! In da bi te prosila, da nočoj ne zamudiš gledati z balkona obhajilo moških na trgu.“

„Ali mi hočeš priti pomagat?“

„Ne! Hočem, da si sam! Ali boš storil tako?“

„Ne bom!“

Čez čas mu je poštar prinesel žalno pismo. Bilo je od Berte Ramove. Dve ali tri vrstici, ki so ga sladko ganile:

„Veliko sem jokala. Toda moje solze so molitev za očetovo dušo in še za neko drugo.“

Vstal je in bežal nekam jest. Ni vedel, kaj bi in kako bi. Ob devetih se je vrnil v pisarno.

Z balkona je videl, da je Kongresni trg zaradi ljudi kakor razkošno razsvetljeno mravljišče.

Moški so se gnetli od vseh strani. Nekateri v skupinah z zastavami in ob petju himen, drugi posamič, molče in kakor izgubljeni v sunkih notranjega viharja.

Na Plazi de Mayo, dva kilometra daleč, so stali oltarji in napovedovalčev stolp.

Duhovnik je po mikrofону vodil gibanje množic. Strehe, balkoni, pločniki, ogli so bili kakor stisnjeni grozdi človeške gneče. To kar so videli in kar so slišali ti ljudje, niso človeške oči nikdar videlè, ne slišale.

Človeška reka je začela teči. Dve sto tisoč mož vseh stanov, vseh, vseh starosti, je v odkritem bratstvu, brez orožja, brez krikov, brez policije, da bi jih ubranila, urejevala ali zadrževala, gologlavih korakalo to noč proti Kristusu, kamor jih je gnalo teženje po Luči.

Veter z reke je na svojih krilih prinašal vonj oddaljenega morja in šumotal po zraku. Zdelo se je, da goreči napovedovalčev glas še sladke zvezde sili, naj se spuste na zemljo.

Njegova prva prošnja je bila za bolnike, ki se ne morejo udeležiti mogočnega spreveda:

„Molimo za tiste, ki niso prišli in trpe na posteljah. Oče naš, kateri si v nebesih...“

Odgovor množic je bil kakor grmenje morja. Potem je spet nastopil veličasten molk, ki mu je sledila

druga prošnja, za tiste, ki niso hoteli videti, ne slišati:

„Molimo za tiste, ki niso hoteli priti: za močne duše, ki mislijo, da so brez Boga, pa niso drugega kakor obupani verniki, da jim bo Gospod dal upanje, da se spokore in bo tudi njim odpuščeno. Očenaš...“

Ta molitev je prerezala skorjo ponosa v nešteti srce. In človek je videl, kako so moški zapuščali strehe, balkone, trgovine in tekli ter se potapljali v množicah. Bili so tisti, ki jih je ranil žarek milosti.

Toda koliko drugih se je upiralo teženju, da bi se vrgli v hudournik Kristusove krvi! Koliko neodločnih, žalostnih, sovražnih, ki so se krčevito prijemali balkonskih ograj, predsodkov, pretvez, človeške sodbe, grešne ljubezni, imetja, ki so si ga po krivem pridobili.

„Če bi dobili sile, da bi preklical vse, kar je v meni, da bi pretrgal to verigo, da bi pobegnil ob tej in tej priliki, da bi se rešil tega in tega nasmeha, bi se pridružil vam in šel k obhajilu z vami. Molite zame, ki sem slab in ošaben, da me bo vaš Bog, v katerega verujem, naredil ponižnega in močnega!“

Tako se je Mauricio Kohen z rokami krčevito oklepal železja na svojem balkonu.

„Kako je Cerkev umazana!“ [je mislil. „Moli za svoje ljudi!“

Mikrofon pa mu je odgovoril:

„Molimo za naše katehumene, za spreobrnjence, ki še niso z nami, da jim bo Gospod odprl ušesa in srca... Oče naš...“

„Tega ne molijo zame. Tudi če

bi se hotel spreobrniti, ne bi bil katehumen. Po njihovih besedah sem odpadnik. Toda ne, jaz sem Jud in moja postava je Talmud.“

Mikrofon mu je odgovarjal naprej in zdaj ga je odgovor zadel:

„Molimo za Jude, da bi Gospod snel tenčico, ki ovija njihova srca in bi tudi oni spoznali Jezusa Kristusa. Oče naš!“

Mauricio Kohen je čutil, da mu po obrazu dero solze in viharne molitev mu je privrela iz ust:

„Gospod Jezus Kristus, v katerega ne verujem, ker ne maram verovati v Sina božjega! Pomagaj mi, če imaš moč! Reši me iz te mračno papežniške pasti in potrdi mojo nevero!“

Napovedovalec je zavpil:

„Polnoč! Začel se bo sveti obred maše v spomin žrtve na Kalvariji. Po posvetitvi bo tri sto duhovnikov s ciboriji delilo obhajilo. Niste vi tisti, ki prihajate h Kristusu. On sam je, ki vas poide iskat po cestah, po trgih in voglih.“

Kohen ni hotel zamuditi tega prizora, ki je obnavljal prizore iz evanđeljskih časov.

Stopil je z balkona in se pomešal med človeški hudournik ter mrmral vrstico iz preroka Ezekijela:

„Šel bom iskat zašlo ovco in vzdignil bom tistega, ki je padel.“

„Torej iskat samega sebe? Ne, samega sebe ne! On ne veruje in ne mara verovati v gospodarja Vinograda, ki je iskal delavce vsepovsod in ob vseh urah.“

(Bo še)

novice iz slovenije

Ljubljana: brzojavka papežu. Jožef Pogačnik, ljubljanski metropolit, Gabrijel Bukatko, beograjski nadškof, in drugi navzoči škofje: Držečnik in Grmič iz Maribora, Lenič iz Ljubljane, Jenko iz Kopra, Nežič iz Pazina in Kuharič iz Zagreba, so Pavlu VI. poslali 19. marca iz Ljubljane sledečo brzojavko: „Ko spenjujemo naročilo bule o ustanovitvi ljubljanske cerkvene pokrajine v Sloveniji, se zahvaljujemo Bogu, Očetu luči. Iskreno hvaležni Vaši svetosti izrekamo škofje, duhovščina in božje ljudstvo Kristusovemu namestniku sinovsko vdanost in še posebej hvaležnost za svetlo luč Vaše besede v teh nemirnih časih in prosimo Vašega blagoslova.“

1100-letnica smrti sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Veliko obletnico smrti — 1100 let je preteklo, kar je 14. februarja 869 v grškem samostanu v Rimu umrl sv. Ciril, ki je bil duša, srce in glava slovenskega krščanskega kulturnega, narodnega misijona in političnega prebujenja, — bodo proslavili predvsem poleti za praznik slovanskih apostolov.

V Ljubljani, sedežu nove slovenske metropolije, so obletnico proslavili bolj intimno, pa menda prav za to res prisrčno.

Prva slovesnost je bila v bogoslovju, saj je bil Ciril ustanovitelj prve slovenske teologije pri knezu Koclju, njen prvi rektor in graditelj prvega lika slovenskega duhovnika.

Slovesno mašo je opravil pomožni škof dr. Lenič.

V prelepi Plečnikovi cerkvi sv. Cirila in Metoda za Bežigradom so počastili sv. Cirila s slovensko vzhodno liturgijo: sveto mašo po carigrajskem obredu, kakor je sv. Ciril maševal doma in kakor sta v začetku obhajala bogoslužje med Slovani. Maševal in govoril je prof. dr. Perko, pel pa je bogoslovski ekumenski oktet.

Naslednji večer so v počastitev 1100-letnice priredili cerkveni koncert z naslovom Tenor-Solo v pesmih cerkvenega leta. Zvrstile so se božične, postne, velikonočne, Marijine pesmi in pesem na čast Sv. Rešnjega Telesa skladateljev Hribarja, Cveka, Mava, Vodopivca, Grubarja, Schwaba in drugih. Kot solist je nastopil profesor glasbe na Dunaju in svetovno znani komorni operni pevec Anton Dermota.

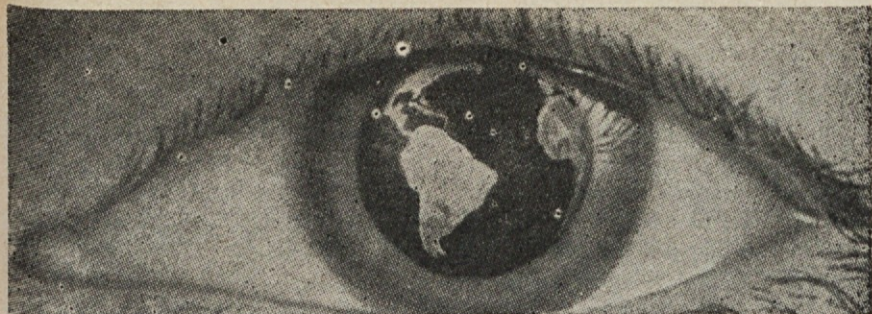
Glavno slovesnost pa je opravil v nedeljo v stolnici nadškof dr. Jože Pogačnik s somaševanjem. Stolni zbor je pel v staroslovenščini, da je delno prišla do veljave govornica, v kakršni sta sveta brata govorila in prepevala bogoslužje. Nadškof je v govoru orisal veličastni duhovni obraz in delo sv. Cirila.

Prof. p. Janez Žurga. Slovenska frančiškanska družina je zgubila enega svojih velikih članov, ko je 5. marca 1969 umrl v Kamniku p. Janez Žurga Rajni je doma v Dol. Gradišču pri Dol. Toplicah, kjer se je rodil leta 1885. Novo mašo je zapel 1910.

Po prvi svetovni vojni je študiral geologijo, geografijo, biologijo, petrografijo, anatomijo in še druge pomožne vede. Takoj po diplomi so ga nastanili za drž. asistenta raj. prof. dr. Hinterlechnerja, katerega bi moral po njegovi smrti tudi nasledovati, a se je tej časti in službi odločno uprl. Ostal je asistent za petrografijo do l. 1945 in kot izvedenca so ga še klicali in vabili k najbolj odgovornim delom. Zadnja leta je bil zaradi boleznj le neutruđen spovednik in čudoviti rezbar v kamniškem samostanu.

Romanje na Velehrad. „Družina“ je priredila za svoje bralce v zahvalo za ustanovitev slovenske cerkvene pokrajine in v počastitev 1100-letnice smrti sv. Cirila 6-dnevno romanje na Velehrad, kjer je bila na pobudo kneza Koclja pred 1100 leti ustanovljena prva slovenska cerkvena pokrajina. Na Velehradu je pokopan nadškof sv. Metod za oltarjem sv. Bogorodice. Romarji so v času od 29. aprila do 4. maja 1969 z avtobusi obiskali na Dunaju nekaj znamenitosti, nato Slovaško prestolico Bratislava, se zahvalili za milost krščanske vere v središču nekdanje veliko-moravske države na Velehradu, si ogledali mesto Brno na Moravskem, znamenitosti češke prestolnice Prage in se nazaj grede v Avstriji ustavili v Marijinem svetišču Maria Zell ter pri Gospe Sveti.

Letošnji novomašniki. Če Bog da, bo letos v Sloveniji 37 novomašnikov: 14 iz Maribora, ostali pa iz Ljubljane in Kopra.

SLOVENCİ PO SVETU

Proslava v Trstu

V nedeljo 30. marca se je v dvorani Kulturnega doma zbralo veliko tržaških Slovencev. V pestrem programu so nastopali učenci slovenskih šol v Trstu in proslavljali 80-letnico ustanovitve šol Družbe svetih bratov Cirila in Metoda, ki so toliko pripomogle za ohranitev slovenstva in pravo vzgojo na Tržaškem.

Predavanja dr. Pertla

V dneh od 17. do 21. marca sta predavala na Primorskem dr. Eman Pertl, primarij dermatološkega oddelka mariborske bolnišnice in njegova žena prof. Mihaela Krašovic, in sicer o temah: Spolna poučitev in spolna vzgoja mladine, Premostitev med spolnim zorenjem in spolno zrelostjo, Fiziološke in duhovne razlike med fantom in dekletom. Sodobno in pravilno načrtovanje družine. Predavanja so se vršila v šolskih prostorih v Dolini, v Križu,

v Trebčah, na Opčinah, v Slomškovem domu v Bazovici in pri šolskih sestrah pri Sv. Ivanu. Predavanja so bila za doraščajočo mladino, za mladino po 15. letu in za mlade zakonce. Približno 700 poslušalcev je z zanimanjem sledilo tehtnim predavanjem.

Iz življenja rimskih Slovencev

Za dekana teološke fakultete na papeški univerzi je bil izvoljen prof. dr. Janez Vodopivec. Njegova knjiga o prizadevanju za edinost med kristjani, ki je najprej izšla v italijanščini, je prevedena v hrvaščino izšla tudi v Zagrebu.

Parlinska založba je izdala knjigo v italijanskem jeziku prof. Karla Vladimírja Truhlarja „Teilhard in Solovjev“, ki je 1. 1966 izšla v nemščini v Freiburgu.

Člani društva „Slomšek“ so se 3. nov. zbrali na rimskem pokopališču. Msgr. Ignacij Kunstelj je maševal za rajne rimske Slovence, vsi zbrani pa so nato obiskali grobove pa-

tra Antona Prešerna, duhovnika Iskre, dr. Janka Kralja in drugih.

Slomškov dom v Bazovici

Razgibano prosvetno in vzgojno delo označuje Slomškov dom v Bazovici. V marcu je pisatelj Alojz Rebula predaval o Bogu kot problemu št. 1, kaplan iz Velikih Lašč Franc Pevec je s skioptičnimi slikami prikazoval lepoto slovenskih gora in njihovo floro, dr. Eman Pertl in njegova soproga sta predavala o spolni vzgoji in predvajali so film o družinski tematiki: „Ta težka ljubezen“.

Trst — za zedinjenje kristjanov

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda je v nedeljo, 9. februarja, priredilo v cerkvi sv. Ivana v Trstu „Liturgijo božje besede“ za zedinjenje kristjanov. Po ekumenski pobožnosti v cerkvi je bila v dvorani spominška proslava sv. Cirila in nato zborovanje Apostolstva sv. Cirila in Metoda za člane in somišljenike.

Avstrija — uršulink ni več

V Linzu so sestre uršulinke več stoletij vzgajale linška dekleta, sedaj so se preselile drugam. Začasno skrbi za cerkev, kjer so imeli Slovenci sv. mašo, dušnopastirski urad. Slovenci se bodo lahko še naprej zbirali v isti cerkvi.

Avstrija — Salzburg

Od novembra dalje je v Salzburgu slovenska maša popoldne, ker je to za rojake bolj primeren čas. — Vedno več Slovencev prihaja k slovenski maši v Halleinu in Tennocku.

Dušni pastirji v Zapadni Evropi

Med Slovenci delujejo: v Angliji g. Bergant; v Avstriji: gg. Lavrič, Hafner, Miklavčič; v Belgiji: gg. Žakelj in Gaberc; v Franciji: gg. Čretnik, Makovec, Kavalar, Grims, Dejak in Vučina; v Nemčiji: gg. Zdešar, Rozman, Prijatelj, Turk, Seškar, Škraba.

MOLITVENI NAMEN:

Splošni: da bi kristjani globlje spoznali sv. mašo in obhajilo in da bi evharistija postala središče našega življenja.

Misijonski: da bi bila vsem azijskim narodom vrnjena verska svoboda.

Za narod: da bi Slovenci vedno bolj poglobljali versko življenje s pomočjo Evharistije.

V Vatikanu o Baragi

Vatikanski dnevnik, *Osservatore Romano*, je 28. februarja poročal o postopku za prištetje Friderika Barage blaženim. Poročilo govori o imenovanju novega postulatorja kapucina Wolfa. Pravi, da se bo sredi t. l. sestalo v Marquettu cerkveno sodišče in obravnavalo Baragovo zadevo, nato pa izročilo vse tozadevne listine v obravnavo rimskim oblastem. Poročilo tudi na kratko popisuje Baragovo življenje ter omenja, da je bil rojen v Sloveniji.

Španski cerkveni sporazum

Novi predsednik španskih konferenc, nadškof Morcillo, je v intervjuju dnevnika *Nuevo diario* naglasil

potrebo spremembe španskega konkordata. Država naj se v duhu smernic vatikanskega koncila odpove nekaterim privilegijem. Pri imenovanju novih škofov naj dobi Cerkev vso svobodo, saj gre pri tem za njeno lastno zadevo.

Proti francoskemu katekizmu

Nasprotniki novega francoskega katekizma so priredili proti njemu v Parizu javno razpravo in napolnili vso dvorano. Katekizmu očitajo, da ne govori zadosti jasno o bistvenih krščanskih resnicah. Zagovorniki katekizma jim ugovarjajo, da so ga odobrili škofje in da kritiki premalo upoštevajo psihološko stanje otroka in mladine.

Zdravniki proti vladi

51 zdravnikov z Moravske je poslalo sredi februarja odprto pismo češkoslovaškemu zdravstvenemu ministru. Opozarjajo ga na veliko škodo, ki jo povzroča narodu obstoječi zakon o splavih.

Dve proslavi v Rimu

Bili sta posvečeni 1100-letnici smrti sv. Cirila. Ena je bila na Vzohodnem inštitutu, kjer je kot žadnji govornik nastopil rektor inštituta p. Ivan Žužek. Druga akademija je bila v slovaškem zavodu. Tu je o delu sv. bratov Cirila in Metoda govoril nadškof Pangrazio, prejšnji goriški nadškof.

Novi opat

Za opata znamenitega pravoslavnega samostana Rila v Bolgariji je bil izbran arhimandrit Joan, dolgoletni sodelavec sedanjega bolgarskega patriarha Kirila. V času 4. zasedanja koncila je v Rimu zastopal bolgarsko pravoslavje kot uradni opazovalec. Samostan Rila je najbolj priljubljen romarski kraj v Bolgariji in ga vsako leto obišče na tisoče romarjev.

Nikodim proti kontroli rojstev

Ruski pravoslavni metropolit Nikodim je v razgovoru z dopisnikom švedskega časopisa Expressen obsojil kontrolo rojstev. Glede prenasceljenosti na zemlji je dejal, da je na

svetu še veliko praznega prostora. Oblasti naj bi se bolj zavzele za pomoč manj razvitim narodom. Nobena žrtev v tem pogledu ni prevelika, saj gre za rešitev človeštva, ki je krona božjega stvarstva.

Nečelje brez maše

Na nedelje 12. januarja, 26. januarja in 23. februarja letos v župniji Taglio Corelli-Alfonsine pri Ravenni v Italiji ni bilo nobene službe božje. Župnik ni mogel maševati, ker ni bilo nobenega vernika v cerkev. Ta župnija s 128 družinami oziroma 617 osebami je ena versko najbolj brezbriznih v Italiji.

Škof med verniki

Nadškof peruanskega glavnega mesta Lima je sporočil vernikom, da bo zapustil svojo nadškofijsko palačo sredi mesta. Naselil se bo v stanovanjski hiši v predmestju, ker hoče biti bliže preprostemu ljudstvu.

Irski misijonarji

Osservatore Romano je objavil poročilo svojega dopisnika z Irsko o misijonski dejavnosti irskega ljudstva. Irski narod ima danes čez 4000 misijonarjev na delu v afriških misijonih. Tu so vštetih duhovniki, redovniki, redovnice in laiki. 1944 jih dela v Nigeriji, 1361 v Južni Afriki, 472 v Keniji, 309 v Zambiji. Irski misijonarji so tudi v Rodeziji, Ugandi, Sierra Leona, Tanzaniji in v Malawiji.

MED NAMI V ARGENTINI

Velika noč

Nanjo smo se pripravili po vseh okrajih z duhovnimi obnovami. Te so bile po običajnih središčih, kjer so svete ure pred prvim petkom in še na nekaterih izrednih mestih. Povsod so bile zelo lepo obiskane. Z govori je bila združena vedno priložnost za prejem zakramentov.

Velikonočni obredi so bili v Slovenski hiši v Buenos Airesu, v Menadozi in v Slovenski vasi v Lanusu, rojaki v Ramos Mejía so imeli „slovensko veliko noč“ s popoldansko sv. mašo na veliko nedeljo in z domačimi običaji. V Slovenski hiši je tri dni velikega tedna vodil obrede msgr. A. Orchar ob asistenci duhovnikov in ministrantov. Pri vseh obredih je sodeloval slovenski pevski zbor „Gallus“ pod vodstvom dr. Julija Savellija. Vse tri dni je prihajalo veliko rojakov k obredom, na veliko soboto pa jih je bilo okoli en

tisoč, od katerih jih je približno 600 prejelo sv. obhajilo.

Slovenski dan

Slovenski dan se je začel s sv. mašo, katero so sodarovali gg. msgr. A. Orchar, Matija Lamovšek in Franc Himmelreich. V cerkvenem govoru je msgr. Orchar razvijal misli o pomenu Slovenskega dneva, o potrebnosti osrednje ideje in o važnosti množičnih verskih ter narodnih zborovanj. — Popoldanski kulturni program je začel kulturni referent društva g. arhitekt Jure Vombergar. Za njim je povezoval celoten program pisatelj g. dr. Jože Krivec, ki je sestavil kulturni del dneva. Prva točka je bil govor predsednika Zedinjene Slovenije g. Boža Stariha. V uvodu je sporočil javnosti, da je 11. aprila društvo Zedinjena Slovenija postalo dejanski lastnik Pristave v Castelarju, ta dan je bila pred notarjem podpisana prenosna listina.

Po govoru so si sledili prizori z recitacijami, pesmijo in folkloro v izvajanju otrok, fantov in deklet. Posamezne točke je uvajal z izbranimi besedili dr. Krivec. Program je zaključil moški zbor Gallusa. Kulturni referent g. arh. Jure Vombergar se je ponovno zahvalil voditeljem in izvajalcem izredno lepo uspelega kulturnega dela Slovenskega dne. Sledila je nato družabna prireditev, kar je eden od treh namenov in kakor je bil naslov govora g. predsednika ZS Boža Stariha, da je Slovenski dan „Dan bratstva in vzajemnosti“.

Nov slovenski župnik

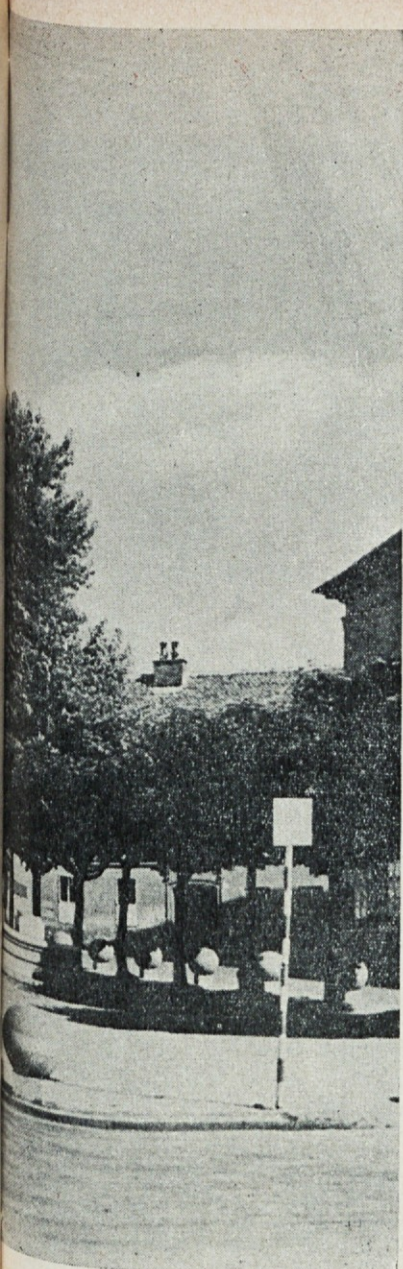
V župniji sv. Jožefa Pompejskega, ki jo je pred leti ustanovil pok. msgr. Janez Hladnik in ki jo sedaj vodi g. Tone Škulj, je po novi maši dve leti opravljal kaplansko službo g. Mirko Grbec. V tem času je z vztrajnim delom pripravil potrebne pogoje za ustanovitev nove župnije v kraju Villa Elvira. škof msgr. Schell je za prvega župnika nove župnije Naše Gospe iz Itatí imenoval g. Mirka Grbca. Za župnika ga je sam postavil 19. aprila. Za priči sta bila g. župnik Tone Škulj in msgr. Casanova, župnik v Remedios de Escalada. G. Mirku Grbcu čestitamo ob imenovanju za župnika in želimo mnogo duhovne pomoči in milosti pri graditvi nove fare.

Prva nedelja v juniju

Prva nedelja v juniju je vsa leta posvečena našim žrtvam, borcem za vero in svobodo slovenskega naroda. Kot prejšnja leta tako bo tudi letos to nedeljo spominska proslava. Po

maši za rajne se bomo zbrali pri spomeniku, ki priča njihovo žrtev. Spremljala nas bo pa misel: „Kri mučencev — seme novih kristijanov!“

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, R. Falcón 4158, Bs. As.

Reg. de la Prop. Intel. N° 843.966.

Tiska Vilko SRL., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Bs. As.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019, Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slov. pisarna, Baragov dom, 6304, St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Test: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: Celotna naročnina v Argentini in obmeinih državah 2.300 pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugače protivravnost dolarja.

DENARNA NAKAZILA na naslov: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

Naslovna stran: Na ruševinah mesta Rima pa je pričelo kliti novo življenje. Rim je postal nova krščanska prestolnica sv. Petra in njegovih naslednikov — papežev.

Vhod v Postojnsko jamo